

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ · ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' ΕΤΟΣ 24^ο | ΑΘΗΝΑΙ 15 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1910 | ΑΡΙΘΜΟΣ 981

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΕΜΠΟΡΙΑΣ

ΑΝΘΡΩΠΕΜΠΟΡΙΑ καταδιώκεται τέλος πάντων και από τον Έλληνικόν κόσμον. Ἡ Ἀλεξάνδρεια ἀπέκτησε τὸν σύνδεσμόν της πρὸς προστασίαν τῶν Ἑλληνίδων, ὁ Ἐθνικὸς μας ἔδῳ σύνδεσμος ἐργάζεται εἰς ἴδιον τμήμα διὰ τὸν αὐτὸν σκοπὸν. Ἐκεῖ ὑπάρχει ἀστυνομία ἐργαζομένη με ἀυστηρότητα καὶ πειθαρχίαν ἀγγλικήν, καὶ βοηθεῖ θαυμασίως τὸ ἔργον. Ἐδῶ ἔχομεν ἀστυνομίαν Ἑλληνικὴν, ἡ ὁποία φόβος ὑπάρχει, ὅτι θὰ ἐργασθῆ Ἑλληνικώτατα. Ἐκεῖ ὑπάρχον νόμοι ἀστηροί. Ἐνῶ ἔδῳ καὶ ἂν ὑπάρχουν, ἴσως δὲν ἐφηρμοσθησαν ποτέ; Τώρα με τὴν ἀνόρθωσιν δὲν θὰ ἠμποροῦσεν ἀρά γε ἡ ἀστυνομία νὰ ἐσκονίση τὰ ὑπάρχοντα σχετικά βασιλικὰ διατάγματα, νὰ ἐρευνήσῃ τοὺς σχετικὸς νόμους καὶ νὰ κάμῃ ἔδῳ παρὰ τὸ πλεονεχὸν τοῦ τμήματος τῆς ἀνθρωπεμπορίας ὅ,τι κάμνει ἡ Αἰγυπτιακὴ συνάδελφός της πλησίον τοῦ ἐκεῖ Συνδέσμου; Ἄσυλον βεβαίως ἡμεῖς ἔδῳ δὲν ἠμποροῦμεν ἀμέσως νὰ ἰδρύσωμεν. Ἀλλὰ ἠμπορεῖ, ὑποθέτω, ἡ Ἀστυνομία νὰ ἐξετάξῃ μετ' ἀντιπροσώπου τοῦ ἔδῳ Συνδέσμου τὰ κορίτσια τὰ ὁποῖα ἐπιβιβάζονται ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ διὰ τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ τοὺς ἄλλους λιμένας, συνοδευόμενα ἀπὸ γυναῖκας ἢ ἄνδρας σωματεμπόρους. ἠμπορεῖ ἀκόμη νὰ παρίσταται εἰς τὸν Πειραιᾶ ἡ ἀστυνομία με ἀντιπροσώπους τοῦ Συνδέσμου, ὅταν τὸ ἀνίδεον αὐτὸ ἀνθρωπεμπόρεμα φθάνει ἀπὸ τὰ νησιά συνοδευόμε-

νον ἀπὸ ἓνα ταχυδρόμον καὶ ἀποβιβάζονται εἰς τὴν προκυμαίαν σὰν πρόβατα πρὸς σφαγὴν.

Ἐκεῖ ὑπὸ τὸ ἐξωτερικὸν μεσιτῶν ἢ μεσιτριῶν ὁμοῦν διάφοροι γλυκομίλητοι ἄνθρωποι καὶ τῶν δύο φύλων, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἀμέσως σπῆτι ποῦ καλοπληρώνει δι' ὑπέρτεριαν νέαν καὶ νόστιμη. Τὰ ἐπόμενα ἐννοοῦνται.

Τὰ κορίτσια, τὰ ὁποῖα εἰσάγονται εἰς τὰ σπῆτια αὐτὰ τίμιες καὶ ἀγνὲς νησιώτισες καὶ χωριατοπούλες, μετὰ ἕξ μῆνας, τὸ πολὺ, εἶναι ἀγνώριστες. Βαμμένες, με κτενίσματα τῆς μόδας, με φορέματα κτυπητὰ ἢ φαίνονται εἰς τὰ παρὰ θύρα ὑπόπτων σπιτιῶν, ἢ τριγυρίζουν εἰς τοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν, ζητοῦσαι δῆθεν ἐργασίαν, πραγματικῶς ὅμως ζητοῦσαι νὰ συνεχίσουν τὴν νέαν ζωὴν, ποῦ ἄρχισαν εἰς τὴν πρωτεύουσαν.

Ἀλλὰ δὲν ἔχει μόνον ἡ Ἀστυνομία νὰ ἐπέμβῃ εἰς τὰ κορίτσια ποῦ μᾶς ἔρχονται εἴτε διὰ Πειραιῶς, εἴτε διὰ τοῦ σιδηροδρόμου Λαυρίου, ἀπὸ τὰ νησιά. Μένουν τὰ πτωχοκόριτσα τῶν Ἀθηνῶν, τὰ θύματα τῶν ἐργοστασίων Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς ποῦ περιφέρονται εἰς τοὺς δρόμους με μεγάλα κουτὰ φορεμάτων καὶ καπέλων, ἢ ποῦ διασχίζουν εἴκοσι φορὰς τὴν ἡμέραν τὰς ὁδοὺς Αἰόλου καὶ Ἐρμού.

Αὐτὰ εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀνήλικα ἀπὸ δέκα ἕως δεκατεσσάρων ἐτῶν. Ἀλλὰ ἐλησμώνησα ὁ Ἑλληνικὸς νόμος θεωρεῖ ἀνήλικα τὰ κορίτσια ἀπὸ δώδεκα ἐτῶν καὶ ἄνω. Ἐπομένως καθε ἀποπλάνησις κόρης δέκα τριῶν ἐτῶν δὲν εὐθύνει

ἄλλον κανένα παρὰ τὴν ἐκουσίως ἀποπλανηθεῖσαν. Δι' αὐτὸ ὅλα τὰ κέντρα τῆς Ἀθηναϊκῆς διαφθορᾶς συνοικίζονται ἀπὸ παιδιὰ τῆς ἡλικίας αὐτῆς. Αὐτὰ εἶναι ἐλεύθερα, εἴτε νὰ ὑπανδρεύονται ὅπως θέλουν μετὰ τὰ δώδεκά τῶν χρόνια, εἴτε νὰ διαδέχονται ἐλεύθερα τὸν ἑαυτὸν των ὅπως θέλουν.

Καὶ εἰς τὴν Ἀφρικὴν, ἐὰν εὐρισκόμεθα ὁ νόμος δὲν ἤμποροῦσε νὰ εἶναι περισσότερον παράλογος. Διότι ἐκεῖ ἐπὶ τέλους οἱ γονεῖς καὶ διὰ τὸ κλίμα καὶ δι' ἄλλους λόγους ὑπανδρεύουν τὰ κορίτσια των ἀπὸ δώδεκα χρόνων. Εἶναι ἀπόλυτος ἀνάγκη ὁ Ἀράπης νὰ πουλήσῃ τὸ ἐμπόρευμά του αὐτό, ποῦ λέγεται θηλυκὸ παιδί, εἰς ἓνα σύζυγον, ὁ ὁποῖος θὰ τοῦ δώσῃ ἓνα βῶδι ἢ δέκα χουρμαδιές ἢ ἓνα ἕμιμορφο ἄσπρο γαῖδουράκι. Ἐπειτα τὸ κορίτσι πρέπει νὰ περάσῃ χωρὶς ἀργοπορίαν ἀπὸ τὴν κυριότητα ἐνὸς ἀφεντικοῦ ποῦ εἶναι ὁ πατέρας εἰς ἓνα ἄλλον ποῦ εἶναι ὁ σύζυγος.

Ἄλλὰ εἰς ἡμᾶς τί θέλει ὁ γελοῖος αὐτὸς νόμος εἰς πλήρη 20ον αἰῶνα; Ποιὸς ὑπανδρεύει τὴν κόρην του δώδεκα ἢ δέκα τεσσάρων χρόνων. Καὶ ποῖο κορίτσι δέκα τριῶν ἢ δέκα τεσσάρων ἐτῶν εἶναι εἰς κατάστασιν νὰ ὑπερασπισθῇ τὴν ἀθωότητά του καὶ νὰ σωθῇ ἀπὸ τὰς χιλιάς παγίδας ποῦ στήνει γύρω του καὶ εἰς κάθε βῆμα ἢ κακοήθεια καὶ ἢ ἀπληστία.

Ὁ νόμος εἶναι ῥωμαϊκός, ὅπως τόσοι ἄλλοι, ποῦ ἤμποροῦσαν νὰ ἦσαν περίφημοι διὰ τὴν ἐποχὴν ὅπου ἐγράφησαν, δύο χιλιάδες περίπου χρόνια πρωτίτερα, ἐνὸς σήμερον εἶναι κυριολεκτικῶς ἀκαταλόγιστοι.

Ἡ ἀνορθωτικὴ λοιπὸν Κυβέρνησις μεταξὺ τῶν τόσων ἄλλων ποῦ θὰ εἶχε νὰ κάμῃ ὑπὲρ τῆς προστασίας τῶν παιδιῶν εἶναι καὶ πρωτίστως ὁ νόμος περὶ ἐνηλικιώσεως τῆς κόρης εἰς τὰ δέκα πέντε τοῦλάχιστον ἔτη συμπληρωμένα. Καὶ ἢ μέχρι τῆς ἡλικίας αὐτῆς βαρυνάται τιμωρία παντὸς ἐκμεταλευομένου τὴν ἀθωότητά των.

Ἡ Γαλλία ἀργὰ ὀλίγον ὥρισε τὰ δέκα πέντε ἔτη ὡς ὄριον ἐνηλικιώσεως. Ἴσως ἐὰν ὁ νόμος αὐτὸς ἦτο παλαιὸς αἰ λεωφόροι τῶν Παρισίων δὲν θὰ παρουσίαζαν κάθε βράδυ τὴν εἰκόνα τῆς ἠθικῆς καταπτώσεως καὶ διαφθορᾶς, ποῦ στιγματίζει καὶ τὸ γυναικεῖον φύλον καὶ τὴν φημισμένην μεγαλόπολιν τῆς προόδου καὶ τοῦ πολιτισμοῦ.

Δὲν ὑποθέτω ὅτι αἱ Ἀθηναὶ φιλοδοξοῦν αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς προόδου, τὸ ὁποῖον σιγά, σιγά ἀπειλεῖ νὰ μᾶς καταλύσῃ.

K. PAPPEN

ΠΡΟΣ ΤΗ ΔΥΝΑΜΙ...

Ἀνάμεσα σὲ δύο μεγάλα βουνὰ ἔτρεχε γαῖδευοντας τὲς μεγάλες πέτρες ἓνα ὄμορφο ποτάμι.

Κι' ἀνάμεσα σὲ δυὸ μεγάλα πλατάνια ἦταν ἀνθισμένο ἓνα περίφανο λουλουδί.

Τὸ ποτάμι ἔπαιρνε τὰ νερά του ἀπὸ τὲς ῥαχοῦλες τοῦ βουνοῦ, καὶ τὸ τρυφερὸ λουλουδί προφύλατταν τὰ μεγάλα δένδρα ἀπὸ τὴ μανία τοῦ βορριά.

Πέρασε πολὺς καιρὸς.

Κι' ἦταν καὶ τὰ δυὸ εὐχαριστημένα.

Τὸ ποτάμι φούσκωνε πάντοτε ἀπ' τὴ βροχὴ τῶν βουνῶν, τὸ λουλουδί μεγάλωνε πάντα ἀπ' τὲς ἀχτίδες, ποῦ ξεγλιστροῦσαν ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ πράσινο φύλλωμα...

Μιὰ μέρα ὅμως ὁ βορριάς ἐστέγγνωσε τὲς ῥαχοῦλες τοῦ βουνοῦ, ἔμπλεξε τὲς κορφὲς τῶν πλατανιῶν.

Τὸ ποτάμι δὲν μπόρεσε κελαρύζοντας νὰ χαιδέψῃ καὶ πάλι τὲς μεγάλες πέτρες, ποῦ ἦσαν ἄσπρες, σὰν τὰ ὀλόλευκα ὄνειρα τῶν παιδιῶν, καὶ σκληρὲς σὰν τὴν ἄγρια πραγματικότητα τῶν γερόντων.

Τὸ λουλουδί ἔμεινε στὴ λύσσα τοῦ βορριά, ποῦ τὸ ἐμάστιζε...

Μὰ ἔξαφνα δάκρυα πλημμύρισαν τὸ ὀλόξηρο ποτάμι.

Νέα δύναμι ἐνοιωσε μέσα του τὸ περίφημο λουλουδί.

Καὶ ἐτράβηξαν μόνον τὸν δρόμο...

Τὰ βουνὰ σκοτείνιασαν βλέποντας τὴ ζωὴ νὰ ὑπερηδᾶ τὴν γεροντικὴν ἀδυναμίαν, ἔτριξαν παραπονετικὰ τὰ φύλλα τῶν τεθλιμμένων πλατανιῶν.

Ἐτρεχε τὸ ποτάμι μὲ ὄρμη, ἐσάρωνε στὸ δρόμο του τὰ βότσαλα καὶ τὰ χαλίγια, ἐσκόρπιζε τὰ πέταλλα τῶν μυρωμένων καὶ πολύχρωμων ἀνθῶν, ἐκύλα πέτρες καὶ ἐσύντριβε τοὺς θάμνους, ποῦ ἐφώλιαζαν εὐτυχισμένα τὰ πουλιά.

Σηκώνετο πάντα ψηλὰ τὸ εὐλύγιστο λουλουδί καὶ ἀψηφοῦσε τὴν ὄρμη τ' ἀνέμου. Ἐσκυβεν ὁ ἥλιος χαιδευτικὰ καὶ τὸ ἐθέρμαινε, τὸ ἐδρόσιζε τὸ ἀεράκι τοῦ βουνοῦ, τὸ χαιρετοῦσε ἢ μέλισσα χαρούμενη καὶ τὰ ψηλὰ πλατάνια δεμένα πάντα τὸ ἐξήλευναν.

Μὰ ἐξήλεψεν ἀπ' ὅλους περισσότερο ἢ ἄγρια κατάρα, ποῦ ἐβάφρυνε στὸν οὐρανὸν.

Μιὰ μέρα ἀντίκρισε τὸ ὄρητικὸ νερὸ μιὰ θάλασσα πλατεῖα κι' ἀγριεμένη.

Μόλις ἓνα στεναγμὸ ἐπρόφθασε νὰ εἶπῃ καὶ ἐχάθηκε ἡ ζωὴ του μέσα στὸ παφλασμὸ τοῦ κύματος. Δυὸ ἄστρα στὸν οὐρανὸν, τὰ δυὸ μεγάλα

μάτια τοῦ Πεπρωμένου, ἔλαμψαν γιὰ μιὰ στιγμή, κυττάζοντας κατὰ τὸ κύμα...

Τὸ τρυφερὸ λουλουδί ψηλόνοντας πάντα, κοντεύει νὰ φθάσῃ τὸ πλατάνι.

Μὰ θέλει νὰ τὸ περάσῃ.

Τεντώνεται, ἀγχομαχᾷ καὶ ἔξαφνα σωριάζεται συντριμμένο στὰ πόδια τῶν γιγάντων, ποῦ ἐπεφρόνησε.

Ἐνας ἑλαφρὸς ψίθυρος ἀκούσθηκε σιὸν ἀγέρα κι' ὕστερα τίποτε πειά...

ΜΥΡΣΙΝΗ

AM FENSTER STAND DIE MUTTER

Στέκετ' ἡ μάνα 'ς τὸ παράθυρο
κοίτεται 'ς τὸ κρεββάτι δ' ἑγυῖός, 'ς τὸ πλάι.
—Σήκω, Γιαννάκη μου, λίγο καὶ σύ,
νὰ ἰδῆς τὴ λιτανεῖα ποῦ περνάει!

—Ἄχ, μάνα, δὲ μπορῶ τὰ μάτια μου
δὲ βλέπουν, δὲν ἀκοῦν τ' αὐτιά μου.
Θυμᾶμαι τὴ Μαριώ, ποῦ πέθανε·
'σάν τὴ θυμᾶμαι, μοῦ πονεῖ ἡ καρδιά μου.

— Σήκω νὰ πάμε εἰς τὴν ἐκκλησιά.
Πάρε κερί μαζὴ σου καὶ λιβάνι,
νὰ ἰδῆς, τὴν πονεμένη σου καρδιά
ἢ Παναγία πῶς θὰ σοῦ τὴ γιάνη.

Λάμπουν 'ς τὸν ἥλιο τὰ ξαπτερούγα,
ψαίλουν παπάδες, δεσποτάδες...
σκύφτουν μ' εὐλάβεια οἱ χριστιανοί,
καίει θυμιάμα, καίνε λαμπάδες.

Πάει κοντὰ καὶ ἡ μάνα, καὶ τραβᾷ
τὸ γυιό της ἀπ' τὸ χέρι ἢ καὶ μὲνη·
καὶ ψαίλουν, ψαίλουν καὶ οἱ δυὸ μαζὴ:
Χαίρε, Μαρία κεχαριτωμένη!

Ἡ Βαγγελίστρα σήμερον φορεῖ
τὰ γιορτινὰ της, — ἔχει τὴ γιορτὴ της·
καὶ πόση ἔχει σήμερον δουλειά,
πόσοι προσμένουν ἀπ' τὴ δύναμί της!

Πολλὰ οἱ ἄρρωστοι ταξίματα
ποῦρθαν νὰ τοὺς ἰδῇ, τῆς ἔχουν φέρει:
τὰ πονεμένα μέλη τους ἀπὸ κερί·
κέρυνο πόδι αὐτὸς, ἐκεῖνος χέρι.

Κι' ὁποῖος τῆς φέρει χέρι κέρυνο,
τὸ χέρι του γιαιρεῖ ἢ Παναγία·
κι' ὁποῖος τῆς φέρει πόδι ἀπὸ κερί,
βρίσκει εὐθὺς 'ς τὸ πόδι του ὑγεία.

Ὅποῖος 'ς τὴν Παναγία ἦλθε κουτσός,
χορεύει σήμερον 'σάν παλληγάρι·
κι' ὁποῖος 'ς τὴν Παναγία πήγε κουλός,
τώρα βαρεῖ βιολὶ μὲ τὸ δοξάρι.

Παίρνει κ' ἡ δόλια μάνα ἓνα κερί,
καὶ μιὰ καρδιά ἀγάλια ἀγάλια φτιάνει.
—Νά! πήγαινε τὴν εἰς τὴν Παναγία,
τὸν πόνο σου, Γιαννάκη μου, νὰ γιάνη.

Τὴν κέρυνη καρδιά του παίρνει ὁ γυιός,
καὶ 'ς τὴν εἰκόνα ἐμπρὸς ἀναστενάζει.
Στάζει τὸ δάκρυ ἀπὸ τὰ μάτια του,
κ' ἢ προσευχὴ ἀπ' τὴν καρδιά του στάζει.

—Ἄχ, μάνα, λέει, τοῦ Χριστοῦ γλυκειά,
ποῦχεις ψηλὰ 'ς τὸν οὐρανὸν τὸ θρόνο,
σύ, ποῦ πονεῖς ἐκείνους ποῦ πονοῦν...
σὲ σένα λέω τὸν κρυφὸ μου πόνο.

Καθόμουν μὲ τὴ μάνα μου μαζὴ
πέρα, μακρὰ, ... 'ς τὴ χώρα τὴ μεγάλη,
ποῦ ἔχει ἐκκλησίας ὑψηλαίς,
καὶ παρεκκλήσια ὅσα δὲν ἔχει ἄλλη.

Κοντὰ μας ἐκαθόταν ἡ Μαριώ, ...
'Ἄχ! ἢ Μαριώ μου, ... τώρα πεθαμένη.
Νά! σοῦφερα μιὰ κέρυνη καρδιά·
γιάνε μου τὴν καρδιά τὴν πονεμένη!

Ἄχ, ναί, καλή, γλυκειά μου Παναγία,
γιάνε μου τὴν καρδιά τὴν πονεμένη,

καὶ νὰ σοῦ ψαίλω βράδυ καὶ πρωί :

Χαίρε, Μαρία κεχαριτωμένη !

Ἡ μάνα καὶ τὸ ἄρρωστο παιδί
κοιμούνται 'ς τὸ κελὶ ἀγκάλῃ ἀγκάλῃ.

Ἐκεῖ... τὴ θύρα ἀνοίγει ἡ Παναγιά,
καὶ μπαίνει 'ς τὸ κελὶ ἀγάλη ἀγάλη.

Ἔσκυψε ἀπάνω 'ς τὸ παιδί σιγά,
τὸ κύτταξε, τὸ κύτταξε... ἐστάθη,
τοῦ ἔβαλε τὸ χέρι 'ς τὴν καρδιά,
ἐχαμογέλασε γλυκά,... κ' ἐχάθη.

Τὰ εἶδε ἡ μάνα ὅλα ὄνειρο·

κ' εἶδε καὶ κάτι ἄλλο. Ἄχ ! τρομάζει...
ἐυπνᾷει, πετηταί ἀπὸ τὸν ὕπνο της,
καὶ ἀκούει ἕνα σκύλο νὰ οὐρλιάζει.

Κοντὰ της ἑξαπλωμένο βλέπει ἐκεῖ
τὸ Γιάννη, τὸ παιδί της... πεθαμένο.

Κ' ἐχάιδεψε ὁ ἥλιος τὴς αὐγῆς
τὸ μάγουλό του τὸ κτρινομένο.

Τὰ χέρια της ἡ δόλια σταύρωσε...

τί ἔχει,... ἡ μάνα δὲν καταλαβαίνει·
καὶ μόνο ψαίλνει μέσα της βουβά :

Χαίρε, Μαρία κεχαριτωμένη.

Ἑρρίκου Χάινε Τραγοῦδια Μετάφρ. Ἄγγ. Βλάχου.

ΑΠΟ ΤΑΣ ΠΛΗΜΜΥΡΑΣ ΤΟΥ ΣΥΚΟΥΑΝΑ

ΤΟ ΨΑΡΑΚΙ ΤΟΥ ΒΙΤΡΥ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΑΤΕ ! εἶπεν ὁ σύνοδος μου τί ὄραϊον θέαμα ! Σφογγίζω μὲ τὸ μανσόν μου τὸ παράθυρον τοῦ αὐτοκινήτου..... Ποῦ εἶμεθα; Κάπου μεταξὺ τοῦ Lury καὶ τοῦ Choisy-le-Roi. Ἀπὸ τινος τὸ τοπίον εἶναι ἐντελῶς μονότονον : οὐρανὸς μολυβδόχρους, ὁ ὁποῖος φαίνεται σζοτεινότερος ἐπάνω ἀπὸ τὰς χιονοστρωμένας στέγας καὶ μία ἐκτασις βορβορώδης, ἡ ὁποία δὲν τελειώνει ποτέ, ἀλλὰ χάνεται μακρὰν μέσα εἰς τὴν ὀμίγλην· δένδρα μισοσκεπασμένα ἀπὸ τὰ ἀκάθαρτα νερά, μονωμένα ἢ κατὰ σειράν, τῶν ὁποίων αἱ προέχουσαι καὶ ρυθμικῶς κινούμεναι κορυφαί, φαίνονται καλοῦσαι εἰς βοήθειαν.. καὶ σπίτια, σπίτια κατὰ ἑκατοντάδας πλημμυρισμένα μέχρι τοῦ ἄνω πατώματος ἐγκαταλελειμμένα, ποῦ φαίνονται ὡς νὰ βαστάζουν μετὰ κόπου τὴν ξεθωριασμένην κοκκινωτὴν στέγην των

Ἡ ἔξοδος τῶν κατοίκων ἐξακολουθεῖ.... Αἱ οἰκογένειαι : ὁ πατέρας φέρων ἐπὶ τῶν ὤμων του ἕνα παιδί, ἡ μητέρα φορτωμένη μὲ δέματα, τὸ ἀγόρι φέρον τὸ κλουβὶ ἐντὸς τοῦ ὁποῖου πηδᾷ τρομαγμένον τὸ καναρίνι τῆς οἰκογενείας. Εἰς τὴν πένθιμον καὶ ἀπόλυτον σιγὴν ἀντηγεῖ ὁ μονότονος κρότος ξυλίνων ὑποδημάτων καὶ τροχῶν : εἶνε τὰ μὲ ἄχυρον στρωμένα ἀμάξια τοῦ πυροβολικοῦ, τὰ ὁποῖα ἔρχονται νὰ μεταφέρουν τοὺς παθόντας.

Choisy. Εἰς ὑπάλληλος σταματᾷ τὴν ἀμαξάν. Πρέπει νὰ καταβῶμεν καὶ νὰ πάμε περὶ μέρους τῆς γεφύρας, τὴν ὁποίαν ἔχουν περικλείσει. Εἶνε κενὴ αὐτὴ ἡ γέφυρα καὶ πέραν εἰς τὸν δρόμον τὰ δένδρα κατοπτρίζονται μέσα εἰς τὸ ὄλοεν ὑψούμενον νερόν· λέμβοι περιφέρονται . . . Ἐν τούτοις ἐρχόμενοι πρὸς ἡμᾶς τέσσαρες ἢ πέντε ἱερεῖς διασχίζουν τὴν ἀπηγορευμένην γέφυραν. Τὸ συμπυκνωμένον πλῆθος, πλῆθος ἐργατῶν ὠρῶν καὶ καταπονημένων τοὺς βλέπει πλησιάζοντας. Κάποιος λέγει : «Εἶνε ὁ ἀρχιεπίσκοπος». Ὁρῶν ἀπὸ τὸ ψῆχος καὶ τὴν συγκίνησιν, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀορίστως βλέποντας ἡ Αὐτοῦ Σεβασμιότης ὁ Ἄμὲτ διασχίζει τὸ πλῆθος αὐτό, τὸ ὁποῖον μόλις παραμερίζει, τὸ ὁποῖον δὲν χαιροεῖται, τὸ ὁποῖον δὲν ψιθυρίζει, ἀλλ' ἀδιαφορεῖ . . . Ἀνέρχεται ἐπὶ μισθοῦ αὐτοκινήτου, τὸ ὁποῖον τὸν περιμένει . . . Καὶ τότε οἱ ἐργάται μειδιῶν μὲ ὕφος στενοχωρημένον καὶ εἰρωνικόν, ὄχι μὲ αὐθάδειαν, ἀλλ' οὔτε μὲ σέβας . . . Καὶ ἀκούω ἕνα γέροντα, ὁ ὁποῖος λέγει : «Κάμνει τὸ ἔργον του, τί ! καὶ ἐγὼ κάμνω τὸ ἔργον μου, καθένας κάνει τὸ ἔργον του ἔδῳ . . . » Κανεὶς δὲν ἀντιλέγει εἰς αὐτὸν τὸν φιλόσοφον.

Φεύγομεν πάλιν μὲ πηδήματα καὶ ἐλιγμούς ἐμποδιζόμενοι ἔδῳ ἀπὸ τὸ πλῆθος, ἐκεῖ ἀπὸ τὸ νερόν, τὸ ὁποῖον ἄλλοτε προηγείται καὶ ἄλλοτε μᾶς ἀκολουθεῖ. Δὲν ἔχει σχῆμα ἐξηκριβωμένον. Ἐρχεται δεξιὰ καὶ ἀριστερά, ἀλλαχὺ βίαιον καὶ ὀρμητικόν μὲ κυματισμούς καὶ ἄλλου πάλιν ἤσυχον σάν ρυάκι. Εἰς τὸ Βιτρὺ ἐμπροσθεν δημοτικοῦ σχολείου συνωθεῖται πλῆθος περιέργων, οἱ ὁποῖοι περιμένουν καὶ αὐτοὶ δὲν εἰξεύρουν τί, πτωχοὶ ἄστεγοι, οἴτινες ζητοῦν ἄσυλον, καὶ τοὺς ὁποῖους φιλοξενοῦν ὅπωςδὴποτε ὑποφερτὰ μέσα εἰς τὰς τάξεις. Ὁ σύνοδος μου παρατηρεῖ ὅτι τινὲς ἐξ αὐτῶν ἔχουν συγγενεὶς εἰς τὸ Παρίσι καὶ θὰ ἦσαν ἴσως πολὺ εὐτυχεῖς ἂν ἤμποροῦσαν νὰ μεταβοῦν ἐκεῖ.

«Ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχουν πλέον οὔτε σιδηροδρομοὶ, οὔτε τραίμ, εἶπεν, ἂς προσφέρωμεν

μῖαν θέσιν εἰς τὸ αὐτοκίνητον, εἰς ὅποιον τὴν θέλῃση...» Καὶ εἰσερχόμεθα εἰς τὸ σχολεῖον μετὰ τῶν περιέργων, οἱ ὁποῖοι ἀποφασίζουν νὰ εἰσέλθουν.

Εἰς τὴν εὐρυχωροτέραν αἴθουσαν αἰσθανόμεθα ζέστην καταθλιπτικὴν, ὀσμὴν βαρεῖαν καὶ βλέπομεν ἀταξίαν θλιβεράν, ὅπως εἰς τὰ καταφύγια τῶν προσφύγων. Γυναῖκες, παιδιά, φίλοι, ἐξηπλωμένοι εἰς τὰ στρώματά των, ἄλλοι ἐπάνω εἰς δεσμιδας ἄχυρον καὶ ἄλλοι ἐπὶ τοῦ δαπέδου κοιμῶνται ἢ φλύαροῦν . . . Αἱ θύραι εἶνε ἀνοικταὶ καὶ σχηματίζονται ρεύματα ἀέρος . . . Αἱ γραιὶ κλαίουν, περισσότερον καταβεβλημένα αὐταὶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ τὰ μωρὰ, ἀκάθαρτα καὶ ρακενδύτα σύρονται κατὰ γῆς.

Καὶ ἰδοὺ ὁ διευθυντὴς τοῦ σχολείου ἐμφανίζεται, ἀκολουθούμενος ἀπὸ μαῦρα ράσα καὶ πλατεῖα ἐπανωφόρια, τὰ ὁποῖα ἀναγνωρίζω... Αὐτὸ τὸ καπέλλο μὲ τὰ μετάξια κορδόνια;... Εἶνε ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῶν Παρισίων, ὁ ὁποῖος ἠκολούθησε τὸ αὐτὸ μὲ ἡμᾶς δρομολόγιον καὶ τὸν ὁποῖον ἐπανευρίσκομεν . . . Ὁ κόσμος τὴν φορὰν αὐτὴν τὸν χαιροεῖται ὄρθιος. Ὁμίλει περὶ εὐσπλαγχνίας, περὶ ἐλπίδος καὶ περὶ ὑπομονῆς . . . Ἀποκαλεῖ τοὺς ἀκροατὰς «τέκνα μου». Τὸ ἀκροατήριον αἰσθάνεται τὴν ἀξιοπρέπειαν καὶ τὴν συμπάθειαν τοῦ ἀρχιερέως περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἐπὶ τῆς γεφύρας ἐργάτας. Ὅταν ἀπομακρύνεται, αἱ γυναῖκες λέγουν : «Εἶνε μεγάλη εὐγένεια ἐκ μέρους του . . . Ὁμίλησε καλά . . . » Μερικοὶ νεανῖαι, δῆθεν πνευματώδεις, δοκιμάζουν νὰ εἰρωνευθοῦν, ἀλλ' ἀνεπιτυχῶς. Καὶ τὰ παιδιά ἀρχίζουν νὰ σύρονται πάλιν κατὰ γῆς.

Δυστυχῆ μικρὰ ! Εἶνε τώρα τρεῖς νύκτες ποῦ κοιμῶνται ἐπάνω εἰς τὰ ἄχυρα, ἀνακατωμένα μὲ τοὺς γονεῖς των, χωρὶς νὰ τὴ γδύσουν, χωρὶς νὰ τὰ νίψουν. Τὰ ὑγιέστερα τὸ εὐρίσκουν ἄστειον, ἀλλὰ τὰ μικρότερα, τὰ καχεκτικά προξενοῦν ὀκτόν. Καὶ μοῦ ἔρχεται ἡ ἰδέα νὰ πάρω μαζί μου ἕνα, ἐπειδὴ τὰ παιδιὰ μου ἀπουσιάζουν καὶ ἔχω δωμάτιον διαθέσιμον.

Πρὸς ποῖον ν' ἀποτανθῶ ; . . . Μία κυρία πολὺ ἀπησχολημένη μὲ πρόσωπον συμπαθὲς καὶ μητρικόν, καταγίνεται νὰ ψῆγη ἕνα μπουτί πρόβειο εἰς κουζίνα κινήτῃ . . . Ἀποτείνομαι πρὸς αὐτὴν . . . Εἶνε ἀκριβῶς ἡ σύζυγος τοῦ διευθυντοῦ τοῦ σχολείου, ἡ Κα Βισόν. Ὑψώνει τοὺς βραχίονας εἰς τὸν οὐρανόν.

— Πολὺ εὐχαρίστως . . . Αὐτὸ θὰ εἶνε μεγάλη ἐκδούλευσις . . . Ἄλλ' εἶνε παραξένου ἀνθρωποὶ ἔδῳ ! . . . Φιλοξενοῦμεν οἰκογένειαν

ἀπὸ δώδεκα ἄτομα, τὰ ὁποῖα ἔμειναν ἐπὶ δύο ἡμέρας ἐπὶ τῆς στέγης των χωρὶς νὰ φάγουν. Γείτονες ἠθέλησαν νὰ φιλοξενήσουν τὰ παιδιά. Οἱ γονεῖς ἠρνήθησαν. Ἐν τούτοις ἔδῳ εἶνε ἄσχημα τοποθετημένα ἐπάνω εἰς τὸ ἄχυρον . . . Κανεὶς δὲν κοιμᾷται . . . Ὅλην τὴν νύκτα βήχουν, ρουχαλίζουν καὶ μυρίζε τὸσον ἄσχημα ἔδῳ . . . Σταθῆτε ! θὰ ὑπάγω νὰ εἴρω μίαν γυναῖκα, ἡ ὁποία ἔχει μίαν μικρὰν κόρην πολὺ λεπτὴν καὶ φιλάσθενον . . . Θὰ θελήσῃ βεβαίως νὰ σᾶς τὴν ἐμπιστευθῇ . . . Ἄλλ' ἐν τῷ μεταξύ, μεῖνατε ἐμπρὸς εἰς τὸν φούρνον, Κυρία, καὶ προσέχετε σᾶς παρακαλῶ τὸ ψητό μου . . . Ἡμποροῦν νὰ μοῦ τὸ κλέψουν καὶ ἄφητον ἀκόμη ! . . . καὶ γρήγορα ! . . . Εἶνε πολλοὶ πεинаσμένοι ἔδῳ. Πρέπει νὰ ὑπάρχη τάξις καὶ καθεὶς νὰ κάμνη τὸ μέρος του.

— Κυρία δὲν θὰ κινήθῳ. Ἐγγυῶμαι διὰ τὸ ψητόν σας.

Ἡ Κα Βισόν ἐξαφανίζεται καὶ ἐπανέρχεται, ἀκολουθούμενη ἀπὸ μίαν γυναῖκα καὶ μίαν μικρὰν κόρην . . . «Ὁ πατέρας λέγει εἶνε ἐργάτης τῆς Ἐταιρίας ἐπὶ τῶν ὑδάτων.

Μετεκόμισαν τὴν οἰκογένειαν ὄλην ἐπὶ λέμβου κατὰ τὴν τετάρτην ὥραν τῆς πρωΐας . . . Δὲν τοὺς ἐπέτρεψαν νὰ πάρουν τίποτε μαζί των. Τὸ παιδί εἶνε πολὺ λεπτόν . . . Ἔχει ἀνάγκην ἰδιαίτερας τροφῆς, διαίτης, ἡ ὁποία εἶναι ἀδύνατον νὰ γείνη ἔδῳ . . . »

Ἡ μητέρα ἐπεμβαίνει, ἐξηγεῖ . . . Συνεννοούμεθα κάλλιστα. Καὶ ἡ μικρὰ ! Τί λέγει ἡ μικρὰ ; Ζητῶ τὴν σταθερὰν συγκατάθεσιν της καὶ θέλω νὰ μὲ ἀκολουθήσῃ ἐκουσίως . . .

Ἡ μικρὰ μὲ τιμᾷ ἤδη μὲ τὴν ἐμπιστοσύνην της . . . Ὑψηλὴ ὅσον ἕνα παπούτσι, λεπτὴ, ὄχι δειλὴ, ἀλλὰ πολὺ εὐγενῆς· ἔχει τὰ σοβαρὰ ἐκεῖνα μάτια, τὰ συγκινητικά, ποῦ ἀπαντᾷ κανεὶς μόνον εἰς τὰ κοριτσάκια τοῦ λαοῦ, τὰ φρόνιμα καὶ ὑπομονητικά, τὰ ὁποῖα εἶνε γυναῖκες ἤδη εἰς ἡλικίαν ἑξ ἑτῶν . . . Καὶ ἐκτός ὅλων αὐτῶν εἶνε πολὺ εὐχαριστήμενη ποῦ θὰ ὑπάγῃ μὲ τὸ αὐτοκίνητον . . . Ἀνταλάσσομεν τὰ ὀνόματα καὶ τὰς διευθύνσεις μας καὶ ἀναχωροῦμεν, φέροντες μαζί μας τὴν ἀτάραχον μικρὰν . . . Τίποτε δὲν τὴν ἐκπλήσει ! Εἶδε τόσα ἀνήκουστα πράγματα τρεῖς ἡμέρες τώρα, καὶ τὴν παρουσιάζω εἰς τοὺς οἰκείους μου : «Ἐνα ψαράκι ποῦ ἐψάρεψα εἰς τὸ Βιτρὺ !...» Γελά. Ὅλοι τὴν φωνάζουν «ψαράκι, γοπίτσα». Ἀπὸ τὴν ἰδίαν ἐκεῖνην ἑσπέραν ἐνεκλιματίσθη. Τὸ χλιαρόν λουτρόν, τὸ μικρὸ ἔμμορφο κρεββατάκι, τὸ καλὸ φαγητό καὶ ἡ κρέμα εἰς τὰ ἐπιδόρπια, τὰ καινούργια ἐνδύ-

ματα, τὰ ὁποῖα ἠγοράσαμεν εἰς τὸ πλησιέστερον κατάστημα, μία παλαιὰ κούκλα μὲ μαθημένην μύτην καὶ «Τὰ παθήματα τῆς Σοφίας» διήγημα πολὺ διασκεδαστικὸν διὰ τὴν ἀναγνώσκη! Ἐἶνε Παράδεισος δι' αὐτήν.

Τὸ ὕδωρ ἀνυψοῦται, ὁ βαρὺς οὐρανὸς πιέζει τὴν παγωμένην γῆν: οἱ ὑπόνομοι σχίζονται, αἱ γέφυραι σείονται... Τὸ «ψαράκι» δὲν φροντίζει διόλου δι' αὐτά. Αὐριοὶ ἴσως ἢ Βέρθα θὰ σκέπτεται ὅτι καὶ αἱ πλημμύραι αὐταὶ ἔχουν τὰ καλά των. Ἐκαμε περίπατον μὲ τὴν λέμβον ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός: εἶδε τὴν μητέρα τῆς μεταφερομένην ἐπὶ τῶν ὤμων χωροφύλακος μισοπνιγομένου· εἶδεν ἓνα ἀρχιεπίσκοπον, μία ἀγνωστὴ κυρία τὴν ἀνήρπασε καὶ τὴν μετέφερεν ἐπὶ αὐτοκινητήτου... Πόσα συμβάντα! Ἄλλ' ἢ ἀξιοθαύμαστος παιδικὴ ἀμεριμνησία ἐπανάφερε ταχέως τὴν ἰσορροπίαν τῆς μικρᾶς αὐτῆς ψυχῆς. Ἡ Βέρθα γνωρίζει ὅτι ἡ μαμά τῆς εἶναι τώρα ἡσυχότερα, περισσότερον ἐλευθέρα, εὐχαριστημένη διότι γνωρίζει ὅτι τὸ παιδί τῆς εἶναι ἐν ἀσφαλείᾳ.

— «Διὰ ποῖον πρᾶγμα λυπεῖσαι περισσότερον;» τῆς λέγω.

— Στενάζει: Διὰ τὸν γάτον... Ὁ Μπαμπᾶς τὸν ἔβαλε μέσα εἰς τὸ ἀχοῦρι... καὶ ἔπειτα εἶχάμεν ὄρνιθες... καὶ κατσίκαις... τῆς ἔβαλαν μαζὺ εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα... καὶ τῆς ἔδωσαν τέσσαρας λίτρας ψωμί καὶ τρία δεμάτια χόρτον...

Ἐλπίζομεν ὅτι τὸ ὕδωρ θὰ σεβασθῆ τὸ ζωοτροφεῖον αὐτὸ καὶ ἡ Βέρθα καθησυχάσασα ἀναλαμβάνει τὴν κούκλαν μὲ τὴν μαθημένην μύτην—ναυάγιον καὶ αὐτὴ ἐπιζῶν μετὰ τὸσας τρομερὰς περιπετείας.

Κυρίαί, αἱ ὁποῖαι ἀναγινώσκετε τὸ παρὸν καὶ αἱ ὁποῖαι ἠνοίξατε τὸ χρηματοφυλάκιόν σας διὰ συνεισφοράς, δι' εἰσιτήρια θεάτρων καὶ χορῶν διδομένων διὰ σκοποὺς φιλανθρωπικούς δὲν φρονεῖτε ὅτι θὰ ἦτο συνδρομὴ ἀπλή, ταχεῖα καὶ ἀποτελεσματικὴ, νὰ φιλοξενησώμεν κάθε μιὰ ἀπὸ μᾶς ἓνα παιδί, νὰ τὸ ἐνδύσωμεν, νὰ τὸ περιθάλψωμεν νὰ τὸ συντηρήσωμεν ἐπὶ τινὰς ἡμέρας; Σᾶς δίδω τὴν ἰδέαν μου ἄνευ σχολίων. Θὰ τὴν ἐφαρμόσετε κατὰ τὰς περιστάσεις, ἴσως καλλίτερον ἀπὸ ἐμέ, —ἀλλ' ὅχι ποτὲ μὲ χαρὰν γλυκυτέραν.

(κατὰ τὸ Γαλλικόν)

Marcelle Tinayre.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΥΜΝΟΥΣ ΤΟΥ ΣΟΛΩΜΟΥ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ ΤΟΥ ΜΠΑΪΡΟΝ

Γ'

Χαμηλὴ τὴν κεφαλὴ τους,
Ἄγροικῶντας τὴ βουή,
Ἐδακρῶζαν, καὶ οἱ δεσμοὶ τους
Τοὺς ἐφάρηκα διπλοῖ.

Ἄλλὰ ἀμέσως ὄλοι οἱ ἄλλοι
Ποῦ εἶχαν ἐλευθερωθῆ.
Καὶ ἔχουν δάφνη ἔς τὸ κεφαλί
Ποῦ δὲ θέλει μαραθῆ,

Ταῖς σημαῖαις τους ξιδιπλώνουν,
Καὶ ταῖς δάφναις, ποῦ φοροῦν,
Χαιρετῶντας τὸν σηκώνουν,
Καὶ μ' αὐταῖς τὸν προσκαλοῦν.

Ποῦ θὰ πᾶν; Βουνὰ καὶ λόγγοι
Καὶ λαγγάδια ἀίλογοῦν.
Ποῦ θὰ πᾶν;—Ἐς τὸ Μεσολόγγι,
Καὶ ἄλλοι ἄς μὴ ζηλοφθοῦν.

Τέτοιο χῶμα, ἀπ' τὴν ἡμέρα
Τὴ μεγάλη τοῦ Χριστοῦ
Ποῦ εἶχε φέρῃ ἀπ' τὸν αἰθέρα
Τιμὴ ἐμᾶς καὶ δόξα αὐτοῦ.

Εἶν' ἱερὸ προσκυνητᾶρι
Καὶ δὲ θέλει πατηθῆ
Ἄπὸ βάρβαρο ποδάρι,
Πᾶρεξ ὅταν χαλαστῆ

Δὲν ἦτταν τὴ μέρα τούτη
Μοσχολίβανα, ψαλμοί.
Νὰ, μολίβια, νὰ, μπαροῦτι,
Νὰ, σπαθίων λαμποκοπή.

Ἐς τὸν ἀέρα ἀνακατῶνται
Οἱ σπιθόβολοι καπνοί,
Καὶ ἀπὸ πάνου φατερόνται
Ἦσκιοι θεῖοι πολεμικοί.

Καὶ εἶναι αὐτοί, ποῦ πολεμῶντας
Ἐσκεπάσανε τὴ γῆ,
Πάνου εἰς τ' ἄρματα βροτῶντας
Μὲ τὸ ἐλεύθερο κορμί.

Καὶ ἀγκυλιόσματα ἐκεῖ πλήθια,
Δάφναις ἔλαβαν, φιλιὰ,
Ἄσα ἐλάβαν εἰς τὰ στήθια
Βόλια τούρκικα σπαθιά,

Ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ πολεμᾶρχοι
Περιζῶνουνε πυκνοί

Τὴν ψυχὴ τοῦ Πατριάρχου,
Ποῦ τὸν πόλεμο εὐλογεῖ

Καὶ ἀναδεδύονται, καὶ γέρονν,
Καὶ εἰς τὸ πρόσωπο ἰλαροί,
Χεραπλώνουνε καὶ παίρνουν
Ἄπὸ τὴ σπιθοβολή

Ἐδῶ βλέπει ἀντρωμμένα
Νὰ φρονοῦν παρά ποτι
Καὶ ὄλος ἔρωτα γιὰ σέτρα
Προσηλώνεται ἔς ἐστί.

Τὸ πουλί, ποῦ βασιλεύει
Πάνου εἰς τ' ἄλλα τὰ πουλιά,
Γληγορώτατα ἀναδεδύει
Τὰ αἰθερόλαμνα φετᾶ,

Τρέχει, χάνεται, καὶ πίνει
Τόλμην πίνει ὁ ὀφθαλμὸς
Ἄπὸ τ' ἄστρον, ἀπὸ χύνει
Κύματα ἄφθαρτα φωτός.

Πλανημένη ἢ φαντασίᾳ του
Μέσ' τὸ μέλλον τὸ ἀργό,
Ποῦ προσμένει τ' ὄνομά του
Νὰ τὸ κάμη πλέον λαμπρό

Ὀλοφλόγιση πηδάει
Εἶσε μία ματιοῦ ροπή
Στρέφει ἀπέχει καὶ κντᾶει.—
Ἄνεκδιήγητη ἀντηχεῖ

Ἄπ' τοῦ κόσμου ὄλα τὰ πέρατα
Τοῦ καιροῦ ἢ χλασῆ,
Καὶ διηγῶντας του τὰ τέρατα
Τοῦ χτεπᾶει τὴν ἀκοή

Ἐθρη ποῦ ἄλλα φοβερίζουν,
Φωναῖς, θρόνοι δυνατοί.
Ἄλλοι πέφτουνε, ἄλλοι τρίζουν
Καὶ ἄλλοι ἀτάραχοι καὶ ὀρθοί

Ἄπὸ γόθο καὶ ἀπὸ τρόμο.
Ἄπὸ βάρβαρους δεσμοῦς,
Ποῦ ραι σκόρπιοι εἰς κάθε δρόμο
Καὶ ἀπὸ μύριοις ὄβρισμαῖς

Βγαίνει ἀνάμεσα ἔς τοὺς κρότους
Τῶν γενναίων, ποῦ τὴν παινοῦν,
Καὶ κντῶνται ἀνάμεσόν τους
Γιὰ τὸ θαῦμα ποῦ θωροῦν,

Μία Γυναῖκα, ποῦ χε βάλῃ
Μέσ' ἔς τὰ βάσανα ὁ καιρός.
Ξαναδείχνοντας τὰ κάλλη
Ποῦ τῆς ἔθυσσε ὁ ζυγός,

Μόνον ἔχοντας γιὰ σκέπη
Τὰ τουφέκια τὰ ἐθνικά,
Καὶ τὸ χαίρεται νὰ βλέπη
Πῶς καὶ αὐτὸς τὴν ἀκλουθῆ.

Ἄχ! συνέρχεται... ἔφαοίγει
Ἐρινῶν φαρμακερή,
Ὅποῦ ἀγιάτρευτην ἀνοίγει
Τῆς Ἑλλάδας μίαν πληγῆ.

Ἐρινῶν ἀπὸ τὰ χθόνια
Ποῦ ἢ Ἐλπίδα ἀπαρᾶτᾶ
Ἡ θεομίσση Διχόνοια
Ποῦ τὸν ἀνθρώπον χαλνᾶ.

Ἄποῦ ἐδιώχτηκε ἀπὸ τ' ἄστρα
Ὅπου ἐτόλμησε νὰ πᾶ,
Μᾶει ἔς τοὺς κάμπους, πᾶει ἔς τὰ κάστρα,
Χωρὶς ναῦρη δυσκολιά

Καὶ κρατῶντας κατὰ γρίδια
Ποῦ εἶχε βράλη ἀπ' τὴν καρδιά,
Καὶ χτυπῶντας τὰ πέτηδεῖα
Εἰς τοὺς Ἑλληνας περᾶ

Καὶ ὄχι πλέον τραγοῦδια ρίχης
Ὅσᾶν πρῶτα, ἐνῶ τυφλά,
Μὲ τὸ τρέξιμο τῆς φοίχης.
Τούρκικα ἄλογα πολλὰ

Ἐτσακίζανε τὰ χνάρια
Ἐς τὴν ἀπέλπισση φυγῆ.
Καὶ ἐγκρεμίζαν παλληκάρια
Τοῦ γκρεμοῦ ἀπὸ τὴν κορφή.

Ὅχι πλέον, ὄχι τὰ δυνα-
τὰ στοιχεῖα νὰ μῦς θωροῦν,
Καὶ νὰ ὀργίζωνται καὶ ἐκεῖνα
Καὶ γιὰ μᾶς νὰ πολεμοῦν

Ἄλλὰ πᾶει ἔς τοὺς τόκους μία θέρμη,
Ποῦ εἶναι ἀλλιῶτικη ἀπ' αὐτή,
Ὅποῦ ἐσκόρπισε ἔς τὴν ἔρμη
Χιὸ τοῦ Ταύρκου ἢ πιβουλή,

Ὅταν τόσοι ἐπέφταν χᾶμου,
Καὶ μὲ λόγια ἀπελπισιοῦς,
Κ ὁ ψ ε μ ε, ἔλεγον, Ἄγᾶ μου,
Καὶ τοὺς ἔκοβεν ὁ Ἄγᾶς.

Ὅμως θέρμη ποῖος ὀβρίζει
Τὸν καλλίτερο, καὶ ποῖος
Λόγια ἀνόητα ψιθυρίζει
Ἄλλος στέκεται ὀκνηρός.

Η ΚΟΡΗ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΔΙΑ ΤΗΝ ΟΠΟΙΑΝ Ο ΒΥΡΩΝ ΕΓΡΑΨΕ ΤΟ ΩΡΑΙΟΝ ΠΟΙΗΜΑ ΜΕ ΤΗΝ ΕΠΩΔΟΝ :
ΖΩΗ ΜΟΥ, Σ' ΑΓΑΠΩ

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΑΣΠΑΣΙΑΣ

Ἀσπασία. Σωκράτης καὶ μαθήτρια.

Μελπομένη. Λοιπὸν τὸ γενικὸν συμπέρασμα, Ἀσπασία, κανεὶς δὲν θὰ σέ διακόψῃ σήμερον καὶ μόνον θὰ ἀκούωμεν.

Ἀσπασία. Προτιμῶ νὰ συνομιλῶ, παιδιὰ μου, παρὰ νὰ διδάσκω. Ἀπὸ τὴν συνομιλίαν γεννᾶται καὶ εἰς ἐσᾶς καὶ εἰς ἐμὲ τὸ ἐνδιαφέρον, ἐνῶ ἐὰν ἐδίδασκα θὰ ἐκουρτζόμην καὶ θὰ σᾶς ἐκούραζα.

Μελπομένη. Τὸ ἐννοῶ πολὺ καλᾶ.

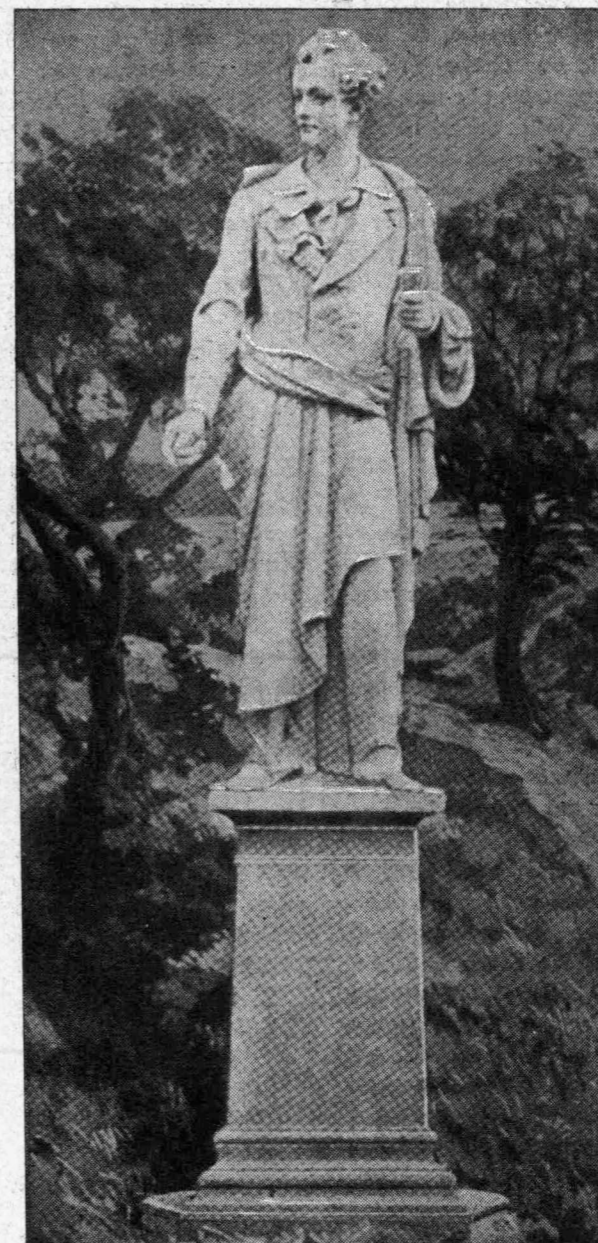
Κλειώ. Ναί. Ἄλλ' ἔφησε ἐπὶ τέλους...

Ἀσπασία. Ἄς τελειώνομεν λοιπὸν. Τὸ γενικὸν συμπέρασμα δὲν ἀναφέρεται ἀποκλειστικῶς οὔτε εἰς τὸ ἔπος, οὔτε εἰς τὴν ὑπόθεσιν, οὔτε εἰς τὸν ποιητὴν. Καὶ θὰ σᾶς φανῇ ἴσως παράδοξον αὐτὸ ποῦ θὰ σᾶς εἰπῶ. Ἀλλὰ νομίζω ὅτι οἱ Ἕλληνες δὲν θὰ εἴμεθα σήμερον ὁ καλλιτεχνικώτερος λαὸς τοῦ κόσμου, ἐὰν ἡ Ἰλιάς καὶ ἡ Ὀδύσσεια δὲν εἶχαν γραφῆ. Δὲν εἶναι μόνον τὰ ἔπη αὐτὰ ἡ εἰκὼν μιᾶς ἐποχῆς, ἡ ἱστορικὴ πηγὴ τῆς, ἡ καλλιτεχνικὴ ἐκπρὸσώπησίς τῆς· εἶναι τὸ παιδαγωγικὸν βιβλίον, τὸ ὁποῖον ἐμόρφωσε, διέπλασεν, ἀνέπτυξε τὴν φυλὴν μας, τῆς ὁποίας ἡ ψυχὴ ἐζυμώθη μὲ τὴν ἀρμονίαν καὶ τὸ κάλλος καὶ τὴν λεπτότητα τὴν ἐντελῶς Ἰωνικὴν. Ἐὰν ὁ ποιητὴς τῶν Ὀμηρικῶν ἐπῶν ἦτο Δωριεὺς ἢ τύχη μας, ὁ προορισμὸς μας, ἡ ἐπίδρασίς μας ὡς φυλῆς θὰ ἦτο ἐντελῶς ἄλλη. Οὔτε Φειδίαις, οὔτε Ἰκτιῆνος, οὔτε Ἀπελλῆς, οὔτε Πλάτων, οὔτε Σωκράτης θὰ ὑπῆρχεν..

Σωκράτης. Ἀσπασίαν ὅμως θὰ εἶχαμεν πάντοτε, διότι ἡ ὠραία Ἰωνία δὲν ἐγέννησε μόνον τὸν θεῖον Ὀμηρον, ἀλλὰ καὶ τὴν Ἀσπασίαν, ἡ ὁποία δὲν ἔγραψε μὲν ἴσως ποίησιν, ἀλλὰ τὴν ἐνσαρκώνει.

Ἀσπασία. Σὲ εὐχαριστῶ φίλε. Τὸ ἰδικόν μου ἔργον εἶναι ἐφήμερον, τὸ ἰδικόν του εἶναι αἰώνιον. Εἶναι αὐτὴ ἡ ἰδέα καὶ ἡ ἔμπνευσις ἡ ὁποία ἐγχαλούγησε τὰς γενεάς, τὴν μίαν μετὰ τὴν ἄλλην ἐπὶ τόσους κατὰ σειράν αἰῶνας, ἡ ὁποία τὰς ἐδίδαξε νὰ ἐξιδανικεύουν τὴν πεζὴν πραγματικότητα, νὰ ὑπηρετοῦν τὴν τέχνην ἀντλοῦντες ἀπὸ τὴν μελέτην τῆς καθημερινῆς ζωῆς τὰ καλλιτεχνικὰ τῶν πρότυπα καὶ νὰ ὑψώνουν τὴν λατρείαν τοῦ ὠραίου ἐπάνω εἰς τὸν στυλοβάτην τῆς ἀληθείας. Εὐτυχεῖς οἱ λαοὶ ποῦ ὡς βρέφη ζυπνοῦν μὲ μελωδίας μουσικὰς γύρω των, καὶ ὡς νήπια ψελίζου ὕμνους ἀρμονικοὺς εἰς τὴν ἀνδρείαν καὶ τὴν ὠραιότητα. Οἱ λαοὶ αὐτοὶ ἀντικρύζουν τὴν ζωὴν ἀπὸ τὸ φωτεινὸν αὐτῆς σημεῖον, εἶναι οἱ προνομιούχοι καὶ οἱ ἐπίλεκτοι τῆς ἀνθρωπότητος, καὶ γίνονται ἄκοπα καὶ ἀσυνείδητα σχεδὸν οἱ ἡγέται καὶ οἱ ὀδηγοὶ τῆς.

Σωκράτης. Βεβαίως ὅσοι γεννῶνται εἰς τὸ σκότος τυφλώνονται μὲ τὸν καιρὸν καὶ αὐτοί. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ ἀποδίδωμεν ἀποκλειστικῶς εἰς τὸν Ὀμηρον τὴν θαυματουργὸν δύναμιν τῆς πνευματικῆς καὶ αἰσθητικῆς ἀφυπνίσεως τῆς φυλῆς. Ὁ Ὀμηρος, ἐὰν ὑπῆρξε, ἦτο μέγας. Ἄλλ' εἰς τὸ μεγαλεῖον αὐτὸ συνετέ-

ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΤΟΥ ΒΥΡΩΝΟΣ

λεσε πολύ και το περιβάλλον μέσα εις το όποιον διεπλάσθη ή καλλιτεχνική ιδιοφυία του. Αιώνες όλοι καλλιτεχνικής παραγωγής τής 'Ιωνίας έφεραν το έπος εις το ύψος τής τελειότητας τής 'Ομηρικής τέχνης. Τήν Ελλάδα λοιπόν όλην προεπόνησεν ή 'Ιωνία, ως χώρα και ως φυλή ευτυχής, εις την όποιαν ή τέχνη εκαλλιεργήθη ως φυτόν φυσικόν γής κατ' εξοχήν πλουσίας εις χυμούς ζωής, εις γλυκύτητα κλίματος, εις άβρότητα τσπίων, εις ωραιότητα και πλοῦτον και ευγένειαν περιβάλλοντος.

'Ασπασία. Δέν ήθέλησα νά μειώσω ούτε το έργον των προηγηθέντων από τον 'Ομηρον ποιητών, ούτε την δύναμιν τής φυλής, ούτε την ελευθέραν εξέλιξιν τής. 'Ο 'Ομηρος δι' έμέ είναι το κορύφωμα τής τέχνης, ή όποία είχε την μεγάλην άρετήν νά όμιλή κατ' ευθείαν εις τās ψυχάς των πολλών, όσον άπλαί και ακατέργαστοι και άν ήσαν. Η 'Ιλιάς δέν είναι βιβλίον φιλοσοφικόν, ούτε θερησκευτικόν, ούτε μεταφυσικόν, ούτε με άμφίβολα ποιήματα. Δέν είναι βιβλίον διδασκαλικόν, άλλ' ούτε διδασκαλικόν. Είναι ή μουσική, ή όποία ένανούρισε την 'Ελληνικήν ψυχήν εις τὰ ωραιότερα και φωτεινότερα όνειρα. Είναι ή ζωγραφία πού την έμόρφωσεν εις τās άρμονίας των γραμμών και των χρωμάτων. Είναι το τραγοῦδι πού την ένθουσίασε και την συνεκίνησε και τής άνοιξε τον δρόμον εις την κατάκτησιν των ύψηλοτέρων και των ευγενεστέρων ιδανικών.

Μελπομένη. Η 'Ιλιάς, ναί. Βλέπεις ότι συμφωνείς μαζί μου, 'Ασπασία.

'Ασπασία. Και ή 'Οδύσσεια, παιδί μου. Η 'Οδύσσεια είναι ή άηδών πού πετá εις το άπειρον και παρακολουθεϊ την 'Ελληνικήν ψυχήν εις το μεταναστευτικόν και εκπολιτιστικόν ανά τον κόσμον φύσημά τής. Είναι το τραγοῦδι πού άδελφώνει τὰ χωρισμένα και αποξενωμένα άδέλφια μιáς κοινής μητέρας. Είναι το άπήχημα και το αντίλαλημα του 'Ελληνικού πνεύματος εις ξένας άκάτς. Είναι το φώς πού περνά τὰ στενά όρια τής χώρας και σκορπίζει ακτίνες χρυσές εις το πέρασμά του. Κάτω από το φώς αυτό, διαλύεται κάθε σκότος, μεταμορφώνεται κάθε άσχημιά, ζωογονείται κάθε ωραιότης. Μία ακτίνα από το φωτεινόν αυτό άστέρι και τὰ τρομερά και άνθρωποφάγα τέρατα χάνονται, και ή τρικυμίες των ψυχών κοπάζουν και τὰ πάθη, στοιχεία φοβερά και άνίκητα, υποτάσσονται και νικώνται. Μία ακτίνα φωτεινή και κόσμοι άγνωστοι εύμορφιας βγαίνουν από την σκιάν.

Μία ακτίνα από το φώς αυτό και ή θάλασσα του 'Ιονίου δέν γεννά πειά νεράιδες

και 'Αμφιτρίτες ψεύτικες, άλλά λούζει άληθινές βασιλοπούλες με σώματα τερνευτά. Εις το καθρέπτισμα τής θάλασσας αυτής με τὰ θεία κάλλη ή ψυχή του Φειδίου και του Πραξιτέλους ανακαλύπτει το μεγάλο τής τέχνης μυστικό και το χέρι των οδηγείται εις την άληθειαν τής ωραιότητας.

'Ω παιδιά μου! Κανείς δέν θα εύρη ποτέ λόγια παραστατικά δια νά ζωγραφίση όχι το κάλλος του όμηρικού έπους, άλλά την δύναμιν και την ώθησιν πού έδωκεν εις την γέννησιν και την λατρείαν και την βασιλείαν τής ωραιότητας ό 'Ομηρος και ή σχολή του.

'Οπου ήγγισε το πλοϊον του 'Οδυσσέως κατὰ τὰ δέκα χρόνια τής περιπλανήσεώς του έγινε φώς. 'Οπου επάτησε το πόδι του ήνησαν άγροί χέρσοι, εκαρποφόρησαν στάχυα χρυσά. 'Οπου ή πνοή του εκσκορπίσθη το παν μετεμορφώθη και νέαν έλαβε ζωήν. Η άνθρωπότης από τότε μετεβλήθη. Η ψυχή τής μετουσιώθη. Και όταν άκόμη το σκότος του θανάτου έρχεται νά ρίψη την σκιάν του και νά εξασκήση το θλιβερόν κράτος του, πνέει ως μία πνοή ωραιότητας εις τον θάνατον αυτόν.

Σαοκράτης. Χαίρε, 'Ασπασία, ύμνήτρια σύ άνταξία του μεγάλου έργου, κόρη γνησία τής φυλής τής προνομιούχου, την όποιαν αντιπροσωπεύεις εις την πόλιν τής Παλλάδος. Σύ ένσαρκώνεις δι' ήμáς σήμεραν το κάλλος τής έλληνικής ψυχής, την όποιαν έγαλούχησε και εκπαιδαγόγησε το αϊώνιον έπος. Εις το βλέμμα σου ακτινοβολεί το φώς πού εξωογόνησε τον έσρον βράχον και ό νεός τής Παρθένου θα ένσαρκώνη εις την αϊωνιότητα την ιδέαν του υπερτάτου κάλλους, τής όποιας σύ υπήρξες ή μεγάλη εμπνεύστρια και μυσταγωγός.

Ναυτικά ή Φιλάρχειος.

(Die schlanke Wasserlilje).

Το κρίνο του νερού καμαρωμένο σηκώνει το κεφάλι του ψηλά, και βλέπει το φεγγάρι έρωτευμένο, σαν νά το χαιρετά ή δειλιά.

'Εντροπιασμένο σκύφτει το κεφάλι, και γέρνει αγάλια κάτω 'ς το νερό.

'Εμπρός 'ς τὰ πόδια του τον βλέπει πάλι τον έραστή του τον ώχρό.

'Ερρίκου Χάινε «Τραγοῦδι» Μετάφρ. 'Αγγ. Βλάχου.

ΑΠΟ ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΜΟΥ

Το δάσος είναι το τέρμα του Παραδείσου δια κάθε Παρισινόν. Αρχίζει από τὰ 'Ηλύσια Πεδία και τελειώνει έξω μακράν εις τὰ όχυρώματα και εις το Neuilly και εις τās διακλαδώσεις του Σηκουάνα. Κάθε Παρισινός και Παρισινή των λαϊκών τάξεων όνειροπωλεί όλην την εβδομάδα τās ευτυχισμένας στιγμάς τής Κυριακής, πού θα περάση με την οικογένειάν του εις το δάσος.

Πολλοί πηγαίνουν από το πρωί, όταν ό καιρός το επιτρέπη με το πρόγευμά των εις τὰ καλαθάκια των.

Κάτω από τὰ μεγάλα αιωνόβια δένδρα διοργανώνεται τότε λαϊκό γλέντι με κούνιες, με φουτ-μπώλ, με κάθε άσκησιν γυμναστικήν, πού ξεμουδιάζει τὰ σώματα μικρών και μεγάλων. Η λίμνη με μονόζυγα και με βαρκούλες άπλώνει τὰ ήσυχα νερά της για τους πλέον ρωμαντικούς και συχνά, πυκνά αι πρώται έρωτικάς συνενοήσεις γίνονται μέσα εις την ήσυχίαν ενός φανταστικού ταξειδιού, επάνω εις το καθρέπτισμα των δένδρων πού σχηματίζουν ένα θαλερό και όλοπράσινο στεφάνι εις την μικροσκοπικήν αυτήν και κουκλίστικην Μεσόγειον.

Οί Παρισίνοι τρελλάινονται δια την λίμνην των. Το νερό της είναι καθαρό και όταν ό ουρανός είναι ασύννεφος καθρεπτίζει εις τὰ βάθη της τὰ γαλανά του κάλλη. Έχει νησάκια μικροσκοπικά και χαριτωμένα, πού φαίνονται σαν νά εφύτρωσαν εκεί για νά φιλοξενούν νεράιδες άληθινές. Οί κύκνοι πλέον με μεγαλοπρέπειαν προνομιούχων πουλιών, πού ένθ' επλάσθησαν για νά πετούν εις το άπειρον, παραδόξως επροτίμησαν νά ζουν πλέοντες άτελείωτα εις ασφαλή όμως και γλυκόπιστα νερά.

Και έν τούτοις άντι νά περιφρονήται δι' αυτό ό κύκνος θαυμάζεται και θεωρείται μάλιστα πτηνόν υπερήφανον, μεγαλοπρεπές και δέν ειζεύρω τί άλλο άκόμη. Μία από τής ευτυχίες των Παρισινών παιδιών είναι νά ρίχνουν ψιχάλα εις την λίμνην δια νά προκαλούν την συγκέντρωσιν και τὰ μικροκαυχάδικα των κύκνων.

'Αλλά το δάσος δέν έχει μόνον την λίμνην με τους κήπους δια τον μικρόκοσμον. Έχει και τον ζωολογικόν κήπον με το πλήθος των έξωτικων πτηνών και ζώων και έχει και τμήμα σπανίων φυτών και λουλουδιών. Άλλοτε ό κήπος αυτός είχε ήμέρας άληθινής δόξης και έθεωρείτο ως ένα από τὰ απολαυστικώτερα

θεάματα του Παρισιού. Τώρα εξέπεσε και αυτός, άν και ό έλέφανς εξακολουθή νά κουβαλά εις την δυνατήν ράχιν του μικρά καθίσματα με παιδάκια μέσα και ή μαλτεζικες κατσικες σέρνουν μικρά έλυθρα όπίσω των, όμως το ένδιαφέρον του Παρισιού κοινοῦ έχει έντελώς νεκρωθή.

Και αυτό μεν περίπου είναι το Κυριακάτικο δηλαδή το λαϊκόν δάσος. Άλλά υπάρχει και το άριστοκρατικόν με τὰ πάρα τον τὰ θαυμάσια και τής άτελείωτες δένδροστοιχίες και τὰ πλούσια Restaurants του Armenonville και του Prés-Catalan. Αυτό είναι το καθημερινόν δάσος, εις το όποιον κάθε μεσημέρι καλής ήμέρας ό κόσμος και ό ήμίκοσμος του Παρισιού, επάνω εις άλογα pure sang κάμουν τον πρωϊνόν των περίπατον. Αι δούκισσαι και αι πριγκήπισσαι και αι μαρκησίαι παρελαύνουν με άπλα μαῦρα φορέματα και σκούφους και ψηλά καπέλλα ίππασίας και οι πρίγκηπες και μαρκησίαι ξένοι και έντόπιοι άνταλλάσσουν χαιρετισμούς, μειδιάματα και ένίοτε και βλέμματα κατακτητητών ευτυχών ή δυστυχών ήττημένων.

Τὰ απογεύματα δέν είναι πλέον έφιπποι περιπατητάι, άλλά σειρά άτελείωτος αυτοκινήτων και άμαξιών με οικόσημα και εκθεσις γυναικείων τουαλετών, από εκείνας πού διακρίνουν το Παρίσι από όλας τās άλλας χώρας του κόσμου.

Μετά τον περίπατον εις το δάσος όλοι όσοι σέβονται τον έαυτόν των κατεβαίνουν εις ένα από τὰ μεγάλα Caffé-restaurants δια νά πάρουν το τσάι, νά ιδή ό ένας τον άλλον, νά κακολογηθούν μεταξύ των και νά σκοτώσουν την ώρα των έως την ώρα του δείπνου. Ποτέ μου δέν θα ξεχάσω την πρώτην φοράν πού είδα συγκέντρωσιν Παρισινών μέσα εις ένα από τὰ πλουσιώτερα αυτά καφενεϊα. Μού εφαινοντο και ή πλέον άσχημες γυναικες θαυμάσιες, ένα είδος μουσείου ωραιότητας και χάριτος γυναικείας πού με κατέπληξε 'Ισως μεταξύ όλων αυτών νά μην ήτο ούτε μία ώραία εις το πρόσωπον ή εις τās λεπτομερείας. Άλλά εις όλας υπήρχε τοιαύτη άρμονία ένδυμασίας και κομψότητας και χάριτος, ώστε όλα εφαινοντο σαν βασίλισσαι παραμυθιοῦ, όλα επεβάλλοντο με ένα είδος υπεροπτικής αυθαδεϊας, πού εφαινετο σαν νά έλεγεν εις τās ξένας: είμαι εγώ ή Παρισινή, ή μοναδική, πού σύρω όλην την άνθρωπότητα όπίσω μου.

Και είνε αυτή ή υπεροπτική αυθάδεια ή εκφρασις τής Παρισινής, είτε του καλού κόσμου, είτε του demi, όπως λέγουν εκεί. Εκτός πολύ

ολίγων παλαιών οικογενειών, ὅλαί αἱ ἄλλαι καὶ εἰς τὴν ἐπιτηθευμένην ἀφέλειάν των καὶ εἰς τὸ προκλητικὸν καὶ περιφρονητικὸν συγχρόνως βλέμμα των καὶ εἰς τοὺς τρόπους τοὺς ἐξεζητημένους, ἔχουν κατὰ τὸ αὐθάδες καὶ τὸ υπερήφανον. Φαίνονται ὅταν νὰ λέγουν: ἀφοῦ δὲν εἴσθε ἀπὸ τὸ Παρίσι, ἀπὸ τὴν τάξιν μας, ἀπὸ τὴν κλίκα μας, δὲν εἴσθε τίποτε.

Καὶ οἱ ἄλλοι ταπεινοί, ἐκμηθευμένοι ἐμπρὸς των, μὲ μάτια καὶ στόματα ἀνοικτὰ ἀπὸ θαυμασμόν φαίνονται ὅταν νὰ λέγουν: μάλιστα ἔχετε δίκαιον. Ὁ,τι δὲν εἴσθε σεῖς, δὲν εἶναι τίποτε.

Ἐνα βράδυ ποῦ ἐδειπνοῦσα εἰς τὸ Arme-nonville φιλοξενουμένη ἀπὸ Παρισινήν διαιτημένην οικογένειαν, ἔκαμνα τὴν σύγκρισιν μετὰ τῶν Παρισινῶν ἀριστοκρατισσῶν καὶ τῶν Ἀμερικανίδων. Ἀντίκρου μας κάτω ἀπὸ πλημμύρας ἤλεκτρικῶν ἐδειπνοῦσαν εἰς ἕνα τραπέζι δύο Παρισινὰ μὲ θαυμασίας τουαλέττες, συνοδευόμεναι ἀπὸ δαντῆδες, ποῦ ἐφαίνοντο ὅταν νὰ εἶχαν ξεκολλήσει τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀπὸ καμμίαν βιτρίναν μύδας. Λεπτές, μικροκαμωμένες, ἔρριπταν γύρω των βλέμματτα ἐπιεικῆ, γενναῖα, ὅταν νὰ ἔλεγαν: τί τιμὴ καὶ εὐτυχία γιὰ σὰς ὄλους νὰ τρῶτε ἐδῶ, ποῦ καταδεχόμεθα νὰ τρώγωμεν καὶ ἡμεῖς.

Εἰς τὸ πλαϊνὸ μας τραπέζι, ὄλο ἀνθοστολισμένον μὲ κόκκινα τριαντάφυλλα, ἔτρεξαν ἔξαφνα τρεῖς, τέσσερες γαντοφορεμένοι ὑπῆρέται. Ἀφοῦ παρεμέρισαν τῆς καρέκλες, ἐστάθησαν αἶφνης εἰς στάσεις ἀγαλμάτων. Οἱ χρυσοφορέμενοι chasseurs ἔτρεξαν εἰς τὴν θύραν, ἀνοίξαν τὰς θυρίδας δύο αὐτοκινήτων, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐβγῆκαν δύο γυναικες μὲ μακρὰ ἄσπρα τσόχινια sortie καὶ μὲ ὠραῖα κόκκινα τριαντάφυλλα εἰς τὸ στῆθος των καὶ δύο νέοι ἄνδρες μεγαλόσωμοι καὶ ἀθλητικοί. Ὅταν ἐπέρασαν ἀπὸ ἐμπρὸς μας καὶ τὰ ἐπανωφόρια ἀφηρέθησαν ἀπὸ τοὺς ὑπῆρέτας, μου ἐφάνη ἔξαφνα ὅταν νὰ εἶχε θαμβωθῆ τὸ ἤλεκτρικόν. Τόσο αὐτὲς ἔλαμπαν καὶ αἱ δύο μίαν λάμπιν ἡλίου ὠραίου ζωντανοῦ, θερμοῦ, ζωογόνου.

Ἦσαν καὶ αἱ δύο ὠραῖαι ὑπὸ τὴν μεγάλην καὶ τελείαν σημασίαν τῆς λέξεως. Ἐβλεπαν γύρω των κατ' εὐθείαν, μὲ ἕνα βλέμμα καλὸ, εὐλαβικόν, ἐξυπνο, ποῦ ἐθερμαίνεται ἀπὸ μίαν καρδιὰ συμπαθῆ καὶ ἐφωτίζετο ἀπὸ ἕνα πνεῦμα πλούσια καλλιεργημένον. Λευκὲς μελαγχροίνες, μὲ τριανταφυλλὰ χρώματα, μὲ μαῦρα θαυμασία μαλλιά, ἢ μίαν μὲ ξανθὰ ἢ ἄλλη, μὲ σώματα Καρατίδων ἐμψυχωμένα, εἶχαν σκορπίσει γύρω των ζώην, κάλλος, δύναμιν. Οἱ Παρισινὸι ὑπῆρέται ποῦ τῆς ἐσέρβιραν ἐφά-

νοντο ἀνθρωπάκοι ἐμπρὸς των καὶ ὁ ξυρισμένος καὶ χονδρὸς maître d' hôtel ποῦ ἐπαρουσίαζε τὸ ἀσημένιο πιάτο του μὲ τέχνην σερβιρισμένο καὶ ἐφώναζε μὲ τὴν χονδρὴ φωνὰρα του la poullarde ἐφάνετο ὅσαν πίθηκος ὀπίσω ἀπὸ τὸ τραπέζι τῶν Ἀμερικανίδων.

Ἦσαν ὅταν τῆς δύο Ἀφροδίτες τοῦ Τιτσιανοῦ ποῦ εὐρίσκονται εἰς τὴν Tribuna τῶν Uffici τῆς Φλωρεντίας, ἢ μᾶλλον Ἀφροδίτες τοῦ εἵδους τῆς ἰδικῆς μας τοῦ Λούβρου. Ἡ Παρισινὴς τῆς εἶδαν μὲ τὴν συνήθη των ὑπεροπτικὴν αὐθάδειαν καὶ ἐμουρμούρισαν ὡς ὕβριν: Γιάγκηδες. Καὶ ἡ Ἀμερικανίδες τῆς ἐκύτταξαν μὲ τὸ καλὸ των βλέμμα καὶ εἶπαν Ἀγγιλικά: χαριτωμένες.

Ἡ παλιὰ ῥάτσα καὶ ἡ καινούργια, εἶπα καὶ ἐγὼ εἰς τὸν ἐξυπνότατον γέρω Παρισινὸν ποῦ ἐκάθητο ἀντίκρου μου καὶ μου ἔπλεκε τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸν πανηγυρικὸν τῶν Βουλγάρων. Ἐδῶ ἡ ἀρχὴ καὶ ἐκεῖ τὸ τέλος, εἶπα. Γρουναρικοὶ καὶ γαλασμένο καὶ ἐγωιστικὸ μέσα εἰς τὴν λεπτεπίλεπτον ἐξαντλητικὴν ἐξέλιξιν τῆς ὠμορφίας του ἐκείνο. Γενναῖο καὶ ὄλο χυμὸς καὶ ζῶη καὶ φῶς αὐτὸ κάτω ἀπὸ τὴν ροδίζουσαν ἀνατολήν του. Καὶ μὲ ἐκδικητικὴν κεντρῆσειαν δι' ὅσα εἶχα ἀκούσει περὶ Βουλγάρων, ἐπρόσθεσα: Τοῦτο θὰ καταπιῆ ἐκεῖνο, πολὺ πρὶν οἱ ἀπόγονοι τοῦ Κρούμου, καταπιῶν, ὡς λέτε, τοὺς ἀπογόνους τοῦ Περικλέους καὶ τῆς Ἀσπασίας.

Κ. ΠΑΡΡΕΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

Ἄ, ὄχι, ὄχι, μὰς εἶπεν ὁ θεῖος Εὐθύφρων, —χωρὶς νὰ διακόψη τὸ σάλισμα τῆς φωτιάς του, εἰς τὸ ὁποῖον ἠσχολεῖτο μὲ ξεχωριστὴν ἀπόλαυσιν,— ὁ βίος εἶναι ὅπως τὸν πάρος. Διατὶ αὐτὴ ἡ αἰωνία μεμψιμοιρία, διατὶ νὰ τὰ βλέπετε ὅλα μαῦρα! Σὰς βεβαιῶ, ἡ ζωὴ δὲν εἶναι τόσο ἀσχημὴ, τόσο ἀπαισία ὅσον τὴν φαντάζεσθε, δὲν εἶναι ὅπως τὴν βλέπετε μὲ τὰ θολωμένα σας μάτια.

Καὶ ἐπειδὴ πάντοτε ἤθελε νὰ μὰς διορθῶνῃ μὲ μύθους καὶ παραβολὰς ὅσαν τὸν γέρον Αἰσώπον, ἤρχισεν ἀμέσως, ἀφοῦ ἀφῆκε πλεῖον τὴν πυράγορην καὶ ἐχώθη μὲ προφανῆ εὐχαρίστησιν εἰς τὸ βαθὺ του βελούδινον ἀνάκλιτρον, τεντώσας μακαρίως τὰς κνήμας του ἐπὶ τοῦ περι-

βάλλοντος τὸ ἀρχοντικὸ του τζάκι ὄρειχαλκίνου περιφράγματος.

—Κᾶπου ἐδιάβασα, εἶπεν, ὅτι εἰς τὸν παλαιὸν καιρὸν ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλειέτους βασιλεῖς τῆς γῆς ἦτο στενοχωρημένος, μὰ πολὺ στενοχωρημένος, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπανδρεύσῃ τὴν κόρην του. Γέρον καὶ φιλάσθενος ἠσθάνετο ὅτι πολλοὺς χρόνους δὲν εἶχεν ἀκόμη νὰ ζῆση, καὶ περίλυπος ἔβλεπεν ὅτι μὲ ὀλην τοὺς τὴν δύναμιν, μὲ ὅλα του τὰ πλοῦτη δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπανδρεύσῃ τὴν κόρην του, ἔνεκα τῆς φοβερῆς τῆς ἀσχημίας. Ἦτο πραγματικῶς τρατώδης ἢ βασιλοπούλα καὶ οἱ μηνηστήρες εὐθύς μόλις τὴν ἔβλεπον ἐτρέποντο εἰς φυγὴν. Ὁ δυστυχὴς βασιλεὺς ὠμολόγει ἐνδομύχως ὅτι εἶχον δίκαιον. Ἦτο ὅμως πατῆρ, ἔπρεπε δὲ εἰς κάποιον ν' ἀφήσῃ βασιλείαν καὶ θυγατέρα. Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ κάμῃ πᾶσαν θυσίαν ὅπως ἐπιτύχῃ τὸ ποθούμενον καὶ ἐξαπέστειλε τοὺς ἀξιωματικούς του εἰς τὰ πέρατα τῆς γῆς ὅπως τοῦ εὔρουν νυμφίον. Ἐπάνω λοιπὸν εἰς τὰ ἄλογά των τὰ λαμπρά, καταστόλιστοι μὲ τὰ βασιλικά ἐμβλήματα, οἱ κήρυκες τοῦ βασιλέως οἱ μεγαλόφωνοι, ἀφοῦ περιέτρεξαν πρῶτον τὸ ἀχανὲς αὐτοῦ κράτος, ἤρχισαν ἀπὸ χώρας εἰς χώραν περιερχόμενοι νὰ διατρέχουν ἀκούραστοι τὸν κόσμον, καὶ, ἐνῶ οἱ παρακολουθοῦντες αὐτοὺς βασιλικοὶ θησαυροφύλακες ἐσκόρπιζον κατόπιν των εἰς τὰ πλήθη τὰ νομίσματα, οἱ κήρυκες ἐφώναζον μέχρι ῥῆξεως τῶν πνευμόνων των: «Ὁ μέγας βασιλεὺς ζητεῖ γαμβρόν διὰ τὴν ἀγαπητὴν του κόρην, τὴν μονογενῆ. Ὁ ἐπιθυμῶν τοιαύτην τιμὴν καὶ δόξαν, οἷοσδήποτε καὶ ἂν εἶναι, μὲ θάρρος ἄς προσέλθῃ. Καλὸς ἢ κακός, εὐγενὴς ἢ δοῦλος, πλούσιος ἢ πένης, ἀρκεῖ ἀφοῦ τὴν ἰδῆ νὰ τὴν ὀδηγήσῃ εἰς τὸν ναὸν καὶ ὁ Βασιλεὺς ἀμέσως τὰ πάντα παραιτεῖ ὑπερ' αὐτοῦ, πλοῦτη, ἀγαθὰ, μέγαρα, πύργους, γαίας, στέμματα, τὰ πάντα, διὰ συμβολαίου τακτικοῦ».

Ταῦτα ἐξεφώνουν οἱ κήρυκες καὶ ὁμοιως, δὲν θὰ μὲ πιστεύσετε, εἰς μάτην ἐβροντοφώνουν τὰς ὑποσχέσεις αὐτὰς καὶ ἄδικα ἐσκορπίζετο ὁ χρυσός. Κανεὶς δὲν παρουσιάζετο ὡς νυμφίος, κανεὶς δὲν ἐτόλμα ν' ἀντιμετωπίσῃ τὸν ἕμναιον, κανεὶς. Πραγματικῶς ὑπεράνθρωπον θάρρος ἔπρεπε νὰ ἔχη ὁ τολμητής, ὅστις θ' ἀπεφάσισε νὰ νυμφευθῇ, ἔστω καὶ μὲ ὀλόκληρον αὐτοκρατορίαν ὡς προῖκα, τὸ τέρας τὸ ἀπαίσιον, μὲ τὸ στόμα ἐκείνο τὸ φοβερόν, μὲ τοὺς μακροὺς καὶ σουβλεροὺς ὀδόντας καὶ τὴν ἐξωκεραμαμένην γλῶσσαν τὴν κατάμαυρον, μὲ τὴν μύτην τὴν ὁμοιάζουσαν ὑπερμεγέθους νυκτερίδος ῥύγχος, μὲ τοὺς ἄνευ βλεφαρίδων αἱμοστάζον-

τας καὶ μὲ τὸ αἰωνίως βλοσυρὸν βλέμμα ὀφθαλμοῦς, μὲ τὰ αὐτιά ἄρκτου καὶ καμήλου μέτωπον, μὲ τὰς χεῖρας τὰς δασυμάλλους καὶ τοὺς γαμψοὺς ὄνυχας, μὲ τὴν βαρεῖαν καὶ ἀποπνεκτικὴν ἐκείνην κακοσμίαν, τὴν ὁποίαν αἰσθανόμεθα, ὅταν πλησιάζομεν τὸν σιδηροὺν κλωβὸν ἀγρίων θηρίων. Διότι τοιοῦτον ἦτο τὸ ὄν τὸ ὁποῖον κόρη τοῦ βασιλέως ἀπεκαλεῖτο. Ποῖος ν' ἀποφασίσῃ; Ἐλιποψύχεις καὶ μόνον ἀναλογιζόμενος τὴν αὖριον. Τόσον δυσειδής, τί κρῖμα, ἦτο ἡ κόρη ἢ μονογενὴς τοῦ γηραιοῦ βασιλέως. Εἶχον προσέλθει ἄλλοτε οἱ ψυχραῖ μότατοι τῶν πολεμιστῶν· ἄλλ' εὐθύς ὡς ἀντίκρουσαν αὐτήν, κάτοχοι ὑπεχώρησαν, καλοῦντες εἰς βοήθειαν. Καὶ ὁ γέρον βασιλεὺς ἔκλειεν ὁ δυστυχὴς συγχωρῶν, διότι καὶ αὐτὸς οὗτος, ὁ μετὰ στοργῆς καὶ βλέμματος θεραπευτικῶ θεωρῶν αὐτήν, πάντοτε ἠσθάνετο ἐνδομύχον τινα τρόπον εἰς τὴν θέαν τῆς. Μετὰ τόσας ἡμέρας τὰς ὁποίας ἔζησαν ὁμοῦ, μετὰ τόσους ἀγῶνας ὅπως πείσῃ τὸν ἑαυτὸν του ὅτι ἡ πριγκίπισσα δὲν ἦτο τόσο δυσειδής, ἐπανήρχετο εἰς τὴν σκέψιν ὅτι αὐτὴ ἦτο φρικωδέστερα παρ' ὅτι ἐφαίνετο. Δι' ὅλα λοιπὸν αὐτὰ καὶ τῶν κηρῶν αἱ ὑποσχέσεις καὶ τῶν θησαυροφυλάκων τὰ ἀργῦρια δὲν κατώρθωσαν νὰ εὔρουν γαμβρόν καὶ διάδοχον τοῦ ἀπληγισμένου βασιλέως.

Ἐν πρῶτῳ ἐν τούτοις, ὁ τοῦ θαύματος, ἐμφανίζεται εἰς ὠραῖος νεανίσκος μὲ τὸ λαμπρὸν του βλέμμα καὶ τὰ μακρὰ κασταὰ μαλλιά, μὲ τὴν κυανόχρουν μεταξωτὴν αὐτοῦ στολὴν καὶ τὸ μακρὸν λευκὸν πτερόν εἰς τὸν βελούδινον αὐτοῦ σκούφον. Ὁ νεαρὸς οὗτος κομψόμενος αὐθαδέστατα πορευθεὶς πρὸς αὐτὸν τὸν καταβληθέντα καὶ στεναίνοντα βασιλέα, λέγει πρὸς αὐτὸν ἐκκληκτον: «Βασιλεῦ, θέλω τὴν θυγατέρα σου, τὴν ὠραῖαν βασιλοπούλαν, τὴν ὁποίαν ὄλοι σας παραγγωρίζετε καὶ ἀποκαλεῖτε ἄσχημον. Ὁχι, δὲν εἶναι. Ἰσχυρίζομαι ὅτι δὲν εἶναι ἄσχημος». Ἐνῶ ὁ βασιλεὺς φαίνεται ὡς μὴ ἀκούων καὶ ἀντιλαμβανόμενος τὰ τρελλὰ αὐτοῦ λόγια, ψίθυροι μυκτηριστικοὶ διατρέχουν τὰ συρρέουσά τα ἐκ περιεργείας πλήθη· τινὲς τολμοῦν μεγαλοφωνότερον νὰ εἶπουν τὴν ἰδέαν των: «Ἐρχεται ἀπὸ μακρὰν, ἀνήκει εἰς ἄλλην φυλὴν· ὅταν τὴν ἰδῆ, ὄχ, ὄχ, τὸν ἄθλιον!» Ὁ ὠραῖος ὁμοῦ νεανίας μὲ θυμὸν στραφεὶς καὶ θέτων τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς λαβῆς τοῦ ξίφους, «κρατήσατε διὰ τὸν ἑαυτὸν σας, ἀγαπητοί, τὰς συμβουλάς σας τὰς χρυσὰς, τὰς ὁποίας δὲν σὰς ἐζήτησα» λέγει πρὸς αὐτούς. «Ἐκεῖνος θὰ γελᾷ καλλιτέρα, ὅστις θὰ γελᾷσῃ τελευταίος. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον βλέπομεν, κύριοι, ἐξαρτᾷται ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς ἰδίους τοὺς βλέποντας, ἀπὸ τὸν

λύχνον ὅστις φωτίζει τοὺς ὀφθαλμούς· ἔσωθεν ἔγὼ δ' εὐτυχῶς δὲν ἔχω ὀφθαλμούς ὡς τοὺς ἰδικούς σας. Εἰς σᾶς ὀφθαλμοὶ καὶ λύχνος εἶναι τῆς αὐτῆς ἀξίας· διὰ τοῦτο καὶ βλέπετε τὸσον ἄσχημα. Ἐγὼ ὁμῶς βλέπω λαμπρὰ καὶ καὶ καθαρὰ διακρίνω, διότι εἰς τὸν ἰδικόν μου λύχνον δὲν καίει ἡ ἰδική σας θρυαλλίς, ἀλλ' ἀκτὶς ἡλίου εἰς ἐντελῶς διάφορον τῆς ἰδικῆς σας φυλῆς γένος καὶ τὸσον μάλιστα πρὸς σᾶς ξένον, ὥστε ἄσχημία, δυσμορφία, δι' ἑμὲ δὲν ὑπάρχει. Οἱ πιστεύοντες εἰς αὐτὴν εἶναι ὑπερβολικοί, μύωπες, διεστραμμένοι. Βεβαίως ἔρχομαι ἀπὸ μακρὰν καὶ ἀπὸ πολὺ μακρὰν μάλιστα. Ἐρχομαι ἀπὸ τὸν οὐρανόν, τοῦ ὁποίου χάριν τῆς βασιλοπούλας διέβην πρὸ ὀλίγου τὸ κατώφλιον, καὶ φέρω ἔξ αὐτοῦ λαμπηδόνα ἡ ὁποία κατὰ βούλησίν μου δύναται τὰ πάντα νὰ καταλάμπη. Ἐμπρὸς λοιπόν, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ χάνωμεν καιρόν. Δεῖξάτε μου τὸ φοβερόν θηρίον! Ποῦ εἶσαι τέρας φοικαλέον, ποῦ εἶσαι πλάσμα εἰδεχθὲς ἀπαίσιον, κόρη τοῦ βασιλέως δυστυχῆς, ἐμπνέουσα τὸν οἶκτον καὶ τὸν τρόμον; Ἐγὼ θὰ σὲ ἐπιδείξω οἷα πράγματι εἶσαι. Ἐμπρὸς λοιπόν, λέγω, ἀνοίξατε τὰς πύλας μὴ διστάζετε.

Αἱ χαλκαὶ πύλαι τῶν ἰδιαιτέρων ἐνδιαιτημάτων τῆς πριγκηπίσσης ἠνοιχθήσαν μετ' ἀπέιρων προφυλάξεων ὑπὸ τῶν δορυφόρων καὶ ὁ παράτολμος νεανίας ὠδηγήθη τέλος ἐνώπιον τῆς δυσειδοῦς, τῆς τερατώδους κορασίδος ἐν μέσῳ τῶν μυκτηρισμῶν καὶ τῆς θορυβώδους τοῦ πλήθους ἰαχῆς. Προσιδὼν τότε αὐτὴν ἐνθους, ὑπερήφανος, συγκινημένος, ἤρχισε νὰ ψάλλῃ εἰς τιμὴν τῆς, εἰς ἔπαινόν τῆς, εἰς δόξαν τῆς θαυμασίον ἔμνον τοῦ ὁποίου οἱ στίχοι ἤχουν ὡς πολεμιστοῦ θριαμβεύοντος ἡ σάλπιγγε, ἐνῶ τὸ πλήθος ἤρχισεν νὰ σιγᾷ καὶ ν' ἀκροαται. Ἐψάλλε τὴν κόμην τὴν ξανθὴν, τὴν εἰς χρυσὰ καὶ μετάξινα κύματα περὶ τοὺς ὤμους ἐκχονομένην καὶ ἀπὸ τὰ δροσερὰ τοῦ ζεφύρου θεωπεύματα ἀπαλὰ ἀνεμιζομένην· ἔψαλλε τὸ στόμα ῥόδιον, μυρῶνον τὸν αἰθέρα, καὶ τοὺς ὀφθαλμούς τῆς τοὺς γλυκεῖς μετὰ μακρὰς τὰς βλεφαρίδας, παρέστησεν ἀστέρως νύκτα μελανὴν φωτίζοντας. Εἶπε τὸν λαιμόν τῆς κύνειον, τὰ στήθη τῆς λευκὴν λίμνην γάλακτος καὶ τὴν ὀσφύν τῆς, τοὺς μηρούς, τὸ σῶμα τῆς ὁλόκληρον περιέγραψεν ἄβρον καὶ ἀλαβάστρινον εἰς κυματισμούς, σιγαλούς, βραδείς, ἠδονικούς διαγραφόμενον. Εἶπε τὸ μεϊδιάμα αὐτῆς θείαν χαμοσύνην θησαυρὸς ὅλους ἀγαθότητος προαγγέλλουσαν. Καὶ τί δὲν εἶπεν! Εἶπε λόγους ἕρωτος καὶ μείης, γεμάτους παραφορὰν καὶ

πάθος, λόγους τοὺς ὁποίους ἐνέπνεον εἰς αὐτὸν ἡ ὄψις καὶ τὸ σῶμα τῆς παιδός, ὑπὸ τὴν φλόγα τῆς ἀγάτης τοῦ μεταμορφουμένης. Καὶ ἐνῶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐνθουσιωδῶς ἐξύμνει κάλλος διὰ πάντων τῶν ἄλλων τοὺς ὀφθαλμούς ἀπόν, τὸ πλήθος βαθμηδὸν ἔλκυόμενον, θελγόμενον, ὁλονὲν ἐπυκνοῦτο, περιεκύκλου αὐτοὺς μετὰ στοργῆς, συνεκινεῖτο, ἠγωνία, ἐδάκρυνεν, ἔκλαιεν, ἐξέσπα τέλος ἀκράτητον εἰς λυγμούς. Ὀλίγον δὲ κατ' ὀλίγον μετὰ τοῦτο ἐνῶ ὁ νεανίας ψαύων γλυκὰ καὶ τεχνικὰ τὰς χορδὰς τῆς λύρας του, ἐχρωμάτιζε βαθύτερα τὸ ἄσμα καὶ ἐβυθίζετο ὁλόκληρος εἰς τὴν ἔκστασίν του, τὸ πλήθος παρασυρόμενον, συναραζόμενον εἰς τὴν αὐτὴν μετ' αὐτοῦ παραφορὰν, ἔψαλλε τέλος καὶ αὐτὸ μαζί του ἐνθουσιασμένον, ἐκστατικόν. Ὁλοὶ, καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ γέρον βασιλεὺς, ὁ ἐξηγητήμενος, ὁ ἀποθεωρημένος, καὶ δυστυχῆς, καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ δυσειδῆς καὶ ἡ ἀνάρθως βρυχωμένη πρότερον πριγκηπίσση, πάντες, ἐξεληθόντες τῆς προτέρας δυσθυμίας καὶ ἀπογοητεύσεως, παύουν νὰ βλέπουν ὅπως ἔβλεπον καὶ λάμπουν ἔξ εὐδαιμονίας. Ὁλοὶ ἤρχισαν βαθμηδὸν νὰ βλέπουν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον τοὺς ἦτο ἀρεστὸν νὰ ἰδοῦν, ὅ,τι ὠραιότερον εἶναι δυνατὸν νὰ φαντασθῶμεν, ὅ,τι ἀγνώτερον εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ· ὅλοὶ ἤρχισαν νὰ βλέπουν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δυνάμεθα νὰ ἴδωμεν ὅταν πιστεύομεν. Πάντες ἔβλεπον διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ποιητοῦ. Ἐνώπιον δὲ τῆς αἴγλης καὶ τῆς λαμπρότητος τὰς ὁποίας ὁ ἕμνος πρὸ αὐτῶν ἐξετύλισσε, πάντες παραιτοῦντες τὴν στενὴν αὐτῶν ἀντίληψιν καὶ τὰς ἰδίας ἐντυπώσεις περὶ τῆς καθ' ἡμέραν ἀσχημίας λησιμονούντες, ἐχόρτεναν μετ' ὄνειρα καὶ ἐρόφων φωτὸς ἀκτῖνας, ὑψούμενοι, ἀποθεούμενοι εἰς τὸ θεῖον τοῦτο συμπόσιον. Πάντες ἔβλεπον ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ βλέπωμεν, προσηλθύντο εἰς αὐτὸ τὸσον πολὺ μετὰ τὸν νοῦν καὶ μετὰ τὴν καρδίαν, ὥστε τέλος μία καὶ μόνη θριαμβευτικὴ ἔξ ὅλων τῶν στομάτων ἐξέφυγε κραυγὴ περὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ βασιλέως: «Εἶναι ὠραία, εἶναι ὠραία, ὡς ὁ ἥλιος!»

Καὶ τοῦτο εἶναι ἀληθῶς ἔξ ὅλων θαυμαστότερον, καὶ ἂν θέλετε ἀπίστευτον, ὅτι ἡ βασίλοισις ἦτο πραγματικῶς ὠραία. Ἠγέρθη περικαλλῆς, τὰ θεϊότερα τῶν ἀρωμάτων ἀποπνέουσα, σφριγῶσα ἔξ ἀκμῆς, φρίττουσα ἔξ ἠδονῆς καὶ ἐκ χαρᾶς, ἀκτινοβολοῦσα καὶ ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ λαμπροῦ νυμφίου στηρικθεῖσα διέσχίζε πρὸς ὅλας τὰς διευθύνσεις τὰ ἐπευφημοῦντα πλήθη, ἐπιχαρίτως καὶ μετ' εὐγνωμοσύνης χαιρετῶσα καὶ τὰ ζωογόνα αὐτῆς μεϊδιάματα πανταχοῦ σκορπίζουσα, ἐνῶ ἄλλα πλήθη

ἔτρεχον νὰ δρέψουν ἄνθη διὰ νὰ στρώσουν τὸν νυμφικόν τῆς δρόμον.

Τὸ γεγονός εἶναι ὄντως παράδοξον· ἐν τούτοις οὐχὶ σπανίως συμβαίνει ἐπὶ τῆς γῆς. Τῆς κόρης τοῦ βασιλέως τὸ ἀληθὲς ὄνομα εἶναι ἡ Ζωῆ.

(Ἀπὸ τὰ Ναυτικά Διηγήματα τοῦ κ. Κ. Ν. Ράδου).

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΕΥΑ ΝΙΚΗΤΡΙΑ

(Βραβεύμενον ἔργον τῆς Γαλλ. Ἀκαδημίας)

Οἱ λόγοι αὐτοί, οἱ ὁποῖοι ὠμοιάζαν μετὰ κτυπήματα μάστιγος, ἐπλήρωσαν τὴν κ. Ρονάλδου κατάκαρδα καὶ ἐνστικτός ὀργῆ διέστειλε τοὺς ῥόθωνάς τῆς, ἔπειτα θέλουσα καὶ αὐτὴ νὰ ἐκδικηθῇ:

— Ἴδου οἱ σοφοί!—εἶπε μετ' ὀνόνον περιφρονητικόν—νὰ τοὺς ἀκούη κανεὶς ἢ μπορεῖ νὰ νομίσῃ ὅτι αἱ γνώσεις τῶν αἰ βαθυτέραι διὰ τὸ μυστήριον τῆς ζωῆς τοὺς δίδουν ὑπομονὴν ἀνωτέραν, καὶ ἔμως εἰς τὴν ἐλαχίστην ἐναντιότητα λησιμονοῦν τὰς ἀρχὰς τῶν, τὰς θεωρίας τῶν καὶ δὲν ἔχουν περισσοτέραν φιλοσοφίαν ἀπὸ τὸν ἐλάχιστον τῶν κοινῶν θνητῶν... Σεῖς παραδείγματα χάριν, ὁ ὁποῖος νομίζετε ὅτι εἴμεθα πλάσματα τοῦ Θεοῦ καθ' ὁλοκληρίαν, ὅπου διακηρύττετε εἰς κάθε στιγμὴν τὸ ἀδύνατον τοῦ αὐτεξουσίου, θεωρεῖτε ἔγκλημα διὰ τὴν Δώραν τὸν γάμον τῆς· εἶνε λογικόν;

Ὁ κ. Ρονάλδος ἐφάνη ταραγμένος διὰ μερικὰς στιγμάς, ἔπειτα συνερχόμενος, ἔβαλε τὸ χεῖρι του μετ' ἀγάπην ἐπάνω εἰς τὸν ὦμον τῆς γυναικός του.

— Ἐχεὶς δικαίον, εἶπε μετὰ τὸ σπάνιον καὶ θαυμάσιον ἐκεῖνο μειδιάμα τοῦ ἀνθρώπου τῆς σκέψεως. Ἐπανάφερε με πάντοτε ταιουτοτρόπως εἰς τὴν ἀλήθειαν ὅταν, ἀπὸ παλαιὰν συνήθειαν, ἀπομακρύνομαι. Ἴσως ἡ Ζωὴ τῆς Δώρας ἔπρεπε νὰ ἔγῃ κάποιαν ἀπιστίαν. Ἐὰν εἶνε ἄδικον νὰ τὴν κατακρίνωμεν, δὲν δύναμεθα ὁμῶς καὶ νὰ μὴ λυπούμεθα διὰ τοῦτο, ἰδίως ὅταν ἡ ἀπιστία αὐτῆ γίνεται αἰτία τῆς δυστυχίας τοῦ Ἀσώτου.

Ἡ Ἐλένη ἠσύχασεν ἀπὸ τοὺς λόγους αὐτοὺς τοὺς μετριόφρονος καὶ τιμίους καὶ ἐξηκολούθησε μετ' ὀνόνον γλυκύτερον.

— Ἀληθινά, πᾶν ὅ,τι συνέβη ἀπὸ τὴν ἀνα-

χώρησίν μας ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν, ὅλα μᾶς δείχνουν πολὺ καλὰ ὅτι βαδίζομεν πρὸς τὸ ἄγνωστον. Βεβαίως, ἐὰν οἱ μουσικοὶ μιᾶς ὀρχήστρας ἦσαν ἐλεύθεροι νὰ ἀφεθοῦν εἰς τὴν προσωπικὴν τῶν ἔμπνευσιν δὲν θὰ ἤκούετο παρά ἓνα φοβερόν σύνολον παραφωνίας. Ἀφοῦ εἴμεθα ἐδῶ κάτω διὰ νὰ ἐκτελώμεν τὸ ἔργον τοῦ ἀνωτάτου Κυρίου ἕκαστος πρέπει νὰ ἔλθῃ μετὰ τὸ μέρος του γραμμένο καὶ ὠραῖον ἢ ἄσχημον, εὐθυμον ἢ θλιβερόν, εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ τὸ παύσῃ ὅπως εἶνε, μέχρι τέλους. Χωρὶς αὐτὸ δὲν θὰ ὑπῆρχε καὶ δυνατὴ ἁρμονία.

— Ἡ σύγκρισίς σου εἶνε πολὺ σωστή, εἶπεν ὁ κ. Ρονάλδος μετ' ἔκφρασιν εὐχαριστήσεως, καὶ ἢμποροῦμεν νὰ φαντασθῶμεν τὸ σύμπαν χωρὶς φῶς, ἀλλ' ὄχι καὶ χωρὶς ἁρμονίαν.

Ω! ἂν ἡ πίστις αὐτῆ εἰς τὸ ἀναπόφευκτον τῆς ζωῆς ἠδύνατο ὀριστικῶς νὰ ἐπιβληθῆ εἰς τὸ πνευμά μας, ὁποῖα ἡσυχία, ὁποῖα εἰρήνη! εἶπεν ἡ Ἐλένη μετὰ τὸ παθητικόν τῆς βλέμμα.

Καὶ καθ' ὅσον τὸν μῆνα ὁ ὁποῖος ἐπηκολούθησε, καὶ ὁ ὁποῖος ὑπῆρξεν ὁ ὀδυνηρότατος τῆς ὑπάρξεώς τῆς, πάντοτε κατέφευγε εἰς τὴν ἰδέαν αὐτῆν ὅτι ἔζη σύμφωνα μετ' ὅτι εἶχε δι' αὐτὴν τὸ πεπωμένον. Ὅταν ἔμαθεν ὅτι ὁ γάμος τῆς Δώρας θὰ ἐγένετο εἰς τὸ Παρίσι, ἡ πρώτη τῆς σκέψις ἦτο νὰ φύγῃ, ἔπειτα ἐνθυμήθη παραδόξως, ὅτι ἤκουσε νὰ λέγουν ὅτι, διὰ νὰ ἰατρεύσῃ κανεὶς τὸ καύσιμον πρέπει νὰ τὸ πλησιάσῃ εἰς τὴν φωτιά καὶ ἠθέλησε νὰ δοκιμάσῃ τὸ πείραμα. Ναὶ θὰ ὑπέφερε φοβερά, παρευρισκομένη εἰς τὴν φρικτὴν αὐτὴν ἔνωσιν, ἀλλὰ βεβαίως αὐτὸ θὰ τὴν ἐθεράπευε ριζικῶς. Ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐξακολουθῆ ν' ἀγαπᾷ τὸν σύζυγον τῆς Δώρας θάῃτο μεγάλη τρέλλα, μεγάλη ἀνοησία!... Ποτὲ δὲν ἀπατώμεθα τὸσον ἐπιδεξίως, ὅσον ὅταν ἀπατώμεθα μόνοι. Δὲν ἦτο μόνον ἡ ἐλπίς νὰ θεραπευθῆ ἡ ὁποία τὴν ἐκράτησε εἰς τὸ Παρίσι, ἀλλ' ἡ μυστικὴ ἐπιθυμία νὰ ἐπανίδῃ τὸν Λέλο.

Ἀποδίδουσα εἰς τὸ Λατινικὸν αἶμα, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀπὸ τὴν οἰογένειαν τῆς μητρὸς τῆς, τὴν ἀδυναμίαν τῆς, δὲν εἶχε τελείως ἀδικον. Εἰς αὐτὸ ὄφειλε τὸ αἶσθημα αὐτὸ τῆς ὠραιότητος καὶ τῆς ἁρμονίας, τὸ ὁποῖον τὴν ὑπεδούλωσεν εἰς τὸν Λέλο. Καὶ ὑπνωτισμένη ἀπὸ τὰ δῶρα αὐτὰ, τὸν ἔβλεπεν ὡς ὄν ἐντελῶς ἀνώτερον τοῦ ὁποῖου τὸ πνεῦμα δὲν ἀνεπιτύχθη μετ' ἀρετὴν παιδείῃ. Ἐπίστευε, χωρὶς νὰ τὸ ὁμολογῇ εἰς τὸν ἑαυτὸν τῆς, ὅτι αὐτὸς θὰ ἠδύνατο νὰ τὴν ὀδηγήσῃ εἰς ἓνα σκοπὸν τῆς ζωῆς ἀνώτερον ἐκεῖνου, ὅπου ἀκολουθοῦσε, καὶ ὅσον τὸ εἶναι τῆς ἦτο ἐστραμμένον πρὸς αὐ-

τόν, ὡς νὰ ἦτο πραγματικῶς γεννημένη διὰ τὴν συμπλήρωσιν τῆν ὑπαρξίν του.

Ὁ ἔρωσ τῆς δὲν ἦτο ἀπηλλαγμένος καὶ ἀποικίας κοσμικῆς ματαιότητος. Ὁ ἔρωσ ὁ ἀπολύτως ἀμεροληπτος δὲν ὑπάρχει. Ἡ Ἑλένη ἐζήλευε τὴν Δώρα, διότι θὰ ἔφερε τὸ ὠραῖον ὄνομα τοῦ Sant-Anna, τὸν ὠραῖον τίτλον τῆς κομῆσεως, διότι θὰ ἠδύνατο νὰ ἐξακολουθήσῃ παλαιὰν φυλὴν, καὶ αὐτὸ ἦτο ἓνας λόγος νὰ ὑποφέρῃ.

Τώρα ὅπου εἶχε συνείδησιν ὅτι ἀγαποῦσε τὸν Λέλο, ἡ παρουσία του τὴν ἐτάραττεν ὅπως ποτὲ ἄλλοτε. Ὀλίγα λεπτὰ ἀφ' ὅτου τὸν ἐπανεβλεπεν, ἡ φωνὴ τῆς ἦτο συγκινημένη, ἡ νευρικότης τῆς μεγάλη. Αὐτὸς τὸ παρετήρει μὲ κάποιαν κακίαν. Ἡρέσκειτο μὲ βλέμματα μακρὰ καὶ ἐπίμονα ν' αὐξάνῃ τοὺς παλμούς τῆς καρδιᾶς τῆς. Κατεχρόατο τῆς μαγνητικῆς δυνάμεως, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐπ' αὐτῆς. Λάμπις χαϊδευτικὴ καὶ ψεύτικη ἔλαμπεν εἰς τὰ μάτια του, ἡ χαρὰ τοῦ ἀνδρικοῦ θριάμβου του ἐκοκίνιζε τὰ χεῖλη του. Ἡ Ἑλένη, ἡ ὁποία ἠσθάνετο ὅλα αὐτὰ, δὲν ἀργοῦσε μὲ τὴν βοήθειαν τῆς θελήσεώς τῆς νὰ γίνῃ κυρία ἐαυτῆς, ἀνθίστατο τότε μὲ θάρρος, τὸ ὁποῖον ἠῤῥξανε τὸν θαυμασμόν του καὶ ἐνόησε τοῦ ἔδιδε τὴν ἀγρίαν ἐπιθυμίαν νὰ τὸν σφραγίσῃ μὲ ἓνα φίλημα.

Πρὸς μεγάλην εὐχαρίστησιν τῆς κ. Ρονάλδου, ἡ Δώρα καὶ ἡ μητέρα τῆς, δὲν ἦσαν διαμέρισμα εἰς τὸ ξενοδοχεῖον Castiglione καὶ ἔμειναν εἰς τὸ Continental. Χωρὶς νὰ ἐννοῆ τὸ μαρτύριον, εἰς τὸ ὁποῖον ὑπέβαλλε τὴν Ἑλένην, ἡ Δώρα ἤρχετο καθ' ἡμέραν καὶ ἔλεγεν εἰς τὴν θεῖαν τῆς τὰς πράξεις τῆς καὶ τὰς σκέψεις τῆς. Τὴν ἔπερνε μαζὶ τῆς εἰς τὰς ραπτρίας, εἰς τοὺς κοσμηματοπώλας, τῆς ἐπανελάμβανε τοὺς λόγους τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ τῆς, τῆς ὠμιλοῦσε διὰ τὰ ὠραῖα σχέδια, ὅπου ἔλαμναν διὰ τὸ μέλλον. Ὅταν ἡ Ἑλένη ἐπανευρίσκετο μόνη ἠσθάνετο τὸσον καταβεβλημένη ὅσῃ νὰ τὴν εἶχαν κτυπήσει. Δὲν εἶχε μῖσος ἐναντίον τῆς νέας κόρης, μόνον ἡ παρουσία τῆς καὶ ἡ τῆς κυρίας Βέργα τῆς προξενούσε τὴν δυσάρεστον ἐντύπωσιν, ὅπου μᾶς προξενεῖ ἓνα ἐργαλεῖον, τὸ ὁποῖον μᾶς ἐπλήγωσε σοβαρὰ.

Ὅσῃ καλὴν θέλησιν καὶ ἀν' ἔβλασαν οἱ μελώνουμοι νὰ βιάσων τὸν γάμον τοὺς δὲν ἠδυνήθησαν νὰ κάμουν τὸσον γρήγορα, ὅσον ἤλπίζαν καὶ ὠρίστη διὰ τὴν 11ην Ἰουλίου. Ἡ διὰ λόγους τοὺς ὁποίους δὲν ἤθελε νὰ εἴπῃ, ὁ κ. Beauchamp δὲν ἠθέλησε νὰ παρευρεθῇ, ἡ τὰ συμφέροντά του τὸν προσκαλοῦσαν εἰς τὴν

Ἀμερικὴν, ἀνήγγειλεν ὅτι ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ φύγῃ καὶ ἀντεστάθῃ εἰς ὅλας τὰς παρακλήσεις τῆς Δώρας. Ἡ θεῖα Σοφία, ἡ ὁποία εἶχε κουρασθῇ ἀπὸ τὴν Εὐρώπην, ἠθέλησε νὰ τὸν συνοδεύσῃ καὶ οἱ δύο ἔφυγαν ἀπὸ τὸ Παρίσι τὴν τελευταίαν ἐβδομάδα τοῦ Ἰουλίου.

Ὁ Κάρολος ἀνήγγειλεν εἰς τὴν ἀδελφὴν του ὅτι θὰ ἐλάμβανεν ἐκ μέρους του μίαν εἰκόνα τοῦ Βιλύ Γρέι — «ἓνα ἀριστοῦργημα», εἶχε προσθέσει, ἀρνούμενος πάντοτε νὰ τῆς εἴπῃ τί παρίστα ἡ εἰκὼν. Ὅκτὼ ἡμέρας μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του, τὴν ἔφεραν εἰς τὴν κ. Ρονάλδου μέσα εἰς μίαν κάσσαν, τὴν ὁποίαν ἤνοιξε μὲ ζωηράν περιέργειαν. Ἦτο μόνη, εὐτυχῶς, διότι μόλις τὴν εἶδεν ἔγινε κάτωχρος· ὁ ἀδελφός τῆς εἶχε μαντεύσει τὸ μυστικὸν τῆς.

Ἡ εἰκὼν παρίστα τὴν τρέλλαν τῆς Τιτάνιας, τῆς βασιλίσσης αὐτῆς τῶν φανταστικῶν νυμφῶν, ἡ ὁποία ὑπὸ τὴν δύναμιν ἐνὸς φίλου ἐρωτεύεται ἓνα τέρας, ἓναν ἄνθρωπον μὲ κεφάλι γαϊδάρου. Εἰς μίαν γωνίαν τοῦ δάσους, εἰς τὸ ὁποῖον τὰ πρῶτα φῶτα τῆς αὐγῆς δίδουν μυστηριώδη ἡμέραν, ἡ Τιτάνια γυναίκα μὲ πολλὰ ξανθὰ μαλλιά, εὐγενικὴν ὁμορφίαν, ντυμένη μὲ ἄσπρο χρυσοκέντητο φόρεμα, ἦτο μισοπλαγιασμένη ἐπάνω εἰς ἓνα πάγκο ἀπὸ γλόβην ἢ ἄνθη. Ὀλίγον ὑπεράνω τῆς ἐφαίνετο ἡ κεφαλὴ ἐνὸς ὄνου, τοῦ ὁποίου τὸ σῶμα ἔχανετο ἀνάμεσα εἰς τοὺς θάμνους : εἰς τὸν λαίμον τοῦ ὄνου αὐτοῦ εἶχε ρίξει μίαν γιρλάντα ἀπὸ τριαντάφυλλα, τὸ στόλισμά του βέβαια· καὶ μὲ τὰ ὠραῖα δάκτυλά τῆς ἐκρατοῦσε τὰς ἄκρας. Τὸ ζῶον τὴν ἐκύτταζε μὲ ὕφος ἐκπληκτον, βλακῶδες. Τὰ μάτια τῆς, ἦσαν γεμάτα σιωπηλοῦ θαυμασμοῦ, τὸ μισοάνοικτον στόμα τῆς εἶχε μειδιάμα ἐκστάσεως, τὸ πρόσωπόν τῆς ἦτο φωτισμένον ἀπὸ ὅλας τὰς ἀκτίνας τῆς μεταμορφώσεως. Δεξιὰ καὶ ἀριστερά, μετὰξὺ τῶν φύλλων, διεκρίνοντο μορφαὶ ἀνθρώπων μετὰ πολλῆς τέχνης μισοσβυσμένοι, αἱ ὁποῖαι παρεφύλατταν τὴν ἐκστασιν τῆς δυστυχοῦς ἐρωτευμένης καὶ ἐξέφραζαν τὴν περιφρόνησιν, τὴν εἰρωνείαν, τὴν λύπην. Ἦτο ἔργον ποιητοῦ καὶ ζωγράφου συγχρόνως, θαυμάσιον διὰ τὰ χρώματά του καὶ τὴν ἐκφρασιν τῶν προσώπων. Ἡ κ. Ρονάλδου ἐκύτταζε μὲ προσοχὴν πολλὴν ὥραν τὴν εἰκόνα, τὰ μάτια τῆς ὑγράνθησαν, ἔπειτα ἐγέμισαν δάκρυα καὶ ἐνῶ ἔτοποθετεῖ τὸ σκέπασμα εἰς τὴν κάσσαν εἶπεν : Ἡ τρέλλα τῆς Ἑλένης !

ΕΛΛΗΝΙΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

Ἡ δις Εὐαγγελία Βάθη, διδάκτωρ ὀδοντοῦατρος τοῦ Ἀμερικανικοῦ Πανεπιστημίου, τῆς Φιλαδέλφειας μὲ τὴν περιγραφὴν τῆς διδασκαλίας τῶν καθηγητῶν τῶν Ἀμερικανικῶν Πανεπιστημίων νομίζομεν ὅτι παρέχει ἐκδούλευσιν εἰς τὰς μελετωμένους κατ' αὐτὰς Πανεπιστημιακὰς μεταρρυθμίσεις.

Ἡ Ἑλληνίς ἰατρός μορφωθεῖσα εἰς τὴν ἐπιστήμην τῆς, καθ' ὃν τρόπον περιγράφει, ἐξασφαλίζει εἰς τὴν ἐδῶ πελατεῖαν τῆς θεραπείαν τελείως ἐπιστημονικὴν καθὲρ στοματικῆς παθήσεως.

ΔΙΑΤΙ ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ

ΔΙΑΚΡΙΝΟΝΤΑΙ :

Διότι τὰ πολυπληθῆ Ἀμερικανικὰ Πανεπιστήμια δέχονται φοιτητὰς μετὰ αὐστηρὰς ἐξετάσεις, χωρὶς νὰ διέπονται ἀπὸ τὰ σχετικὰ billets τῶν ἰσχυρῶν, συγγενῶν, φίλων, ἢ φίλων τῶν φίλων.

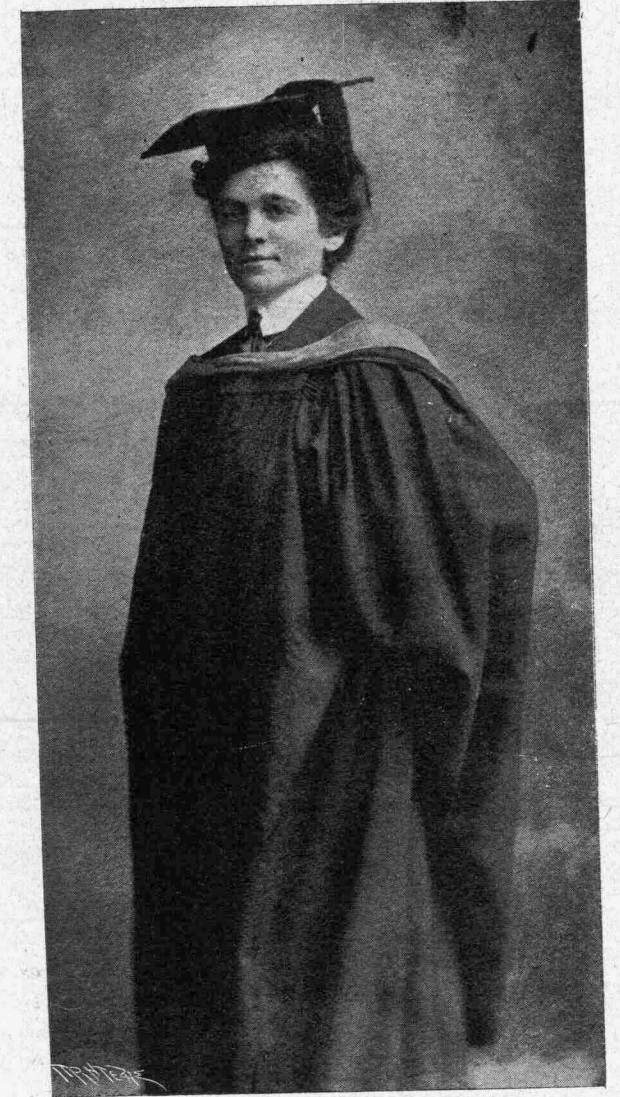
Διότι ἀποκλείονται τῶν ἐξετάσεων, ἀν δὲν παρευρίσκωνται ὄχι μόνον καθ' ὅλας τὰς παραδόσεις, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ φροντιστήρια πρὸς οἰκονομικὰς σχετικὴν προπαρασκευαστικὴν ἐργασίαν. Ὁ κατάλογος ἀναγινώσκειται καὶ ὁ φοιτητὴς παρουσιάζεται· ἀν δὲ καὶ πολυπληθέστατοι, εἶνε γνωστοὶ εἰς τοὺς διαφόρους καθηγητὰς μὲ τὸ ὀνοματεπώνυμόν του ἕκαστος.

Διότι ὑφίστανται ἐξετάσεις προφορικὰς μὲν συχνότατα, οὕτως ὥστε ὁ καθηγητὴς ἔχει ζυγίσει τὴν ἀξίαν ἐνὸς ἐκάστου σχεδὸν ἀλανθάστως· γραπτὰς δὲ δις τοῦ ἔτους, χειμερινὰς καὶ θερινὰς. Ὁ φοιτητὴς ἀπορρίπτεται καὶ ἀναγκάζεται νὰ ἐπανέλθῃ καὶ ἀκούσῃ ἐπὶ ἓν ἀκόμη ἔτος τὰ ἴδια μαθήματα, ἀπαρκαλλάτως ὅπως εἰς τὰ γυμνάσιά μας.

Διότι εἰς τὰς ἐξετάσεις ὑποβάλλονται ὅλοι συγχρόνως καὶ ὄχι ὅποτε δόξῃ τῆ φοιτητῆ.

Ἐπειτα ὑπάρχει καὶ ἐν ἄλλο διότι—μὰ πολὺ σπουδαῖον—ὅτι ὁ καθηγητὴς θεωρεῖ καθήκον του νὰ ἐννοηθῇ καὶ ἐπαναλαμβάνει ἐν θέμα πλέον ἢ ἄπαξ ἐν ἀνάγκῃ· δὲν δυσκασχετεῖ ἄλλ' οὔτε καὶ μειδιᾷ διὰ τὰς τυχόν ἀπορίας τοῦ φοιτητοῦ, θεωρεῖ μόνον ὑπαίτιον τὸν ἑαυτὸν τοῦ μὴ ὑπάρξαντα ἀρκούντως σαφῆ. Ἀπορίαι ἐκφέρονται γραπτῶς εἰς συνεπυγμένον χάρτην καὶ ὁ καθηγητὴς ἀπαντᾷ παρησιᾶ ἀποτεινόμενος γενικῶς. Κατὰ πηλοῦς εἶδον ἐπανειλημμένως καθηγητὰς μένοντες καὶ ἐπεξηγοῦντας εἰς φοιτητὰς ἢ εἰς φοιτητὴν φιλικῶτατα ἐπὶ τρία τέταρτα μετὰ τὸ τέλος τῆς παραδόσεως. Δὲν φείδονται μέσων πρὸς πειραματισμὸν τῶν φοιτητῶν.

Δὲν φείδονται κόπων πρὸς διαφώτισιν αὐτῶν.

Ἡ δις ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΒΑΘΗ

Ὡς συμπλήρωμα ἔρχονται τὰ ἔπαθλα : μετάλλια χρυσᾶ, ἀργυρᾶ, χρηματικαὶ ἀμοιβαὶ καὶ ἄλλα ἅτινα ἀπονέμονται ἐπισήμως παρὰ τῶν Ἀρχῶν, συγγενῶν καὶ φίλων, ὅτε διανέμονται τὰ πτυχία ἐν μέσῳ συγκινήσεως καὶ ἐπευφημιῶν τῶν ἐνδιαφερομένων, ἐπισσωρευόντων ἄνθη καὶ δῶρα εἰς τοὺς νέους διδάκτορας, περιβεβλημένους ἤδη τὴν τήβεννον, μὲ τὰ ἰδιαίτερα χρώματα τῶν διαφόρων Σχολῶν τοῦ Πανεπιστημίου.

Ἡ ἐορτὴ εἶνε ἀπείρως ἐπιβλητικὴ.

Νὰ κάμῃ ἀραγε ἡ τήβεννος τὸν ἐπιστήμονα!

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ Ι. ΒΑΘΗ

ΤΟ ΜΑΡΑΜΜΕΝΟΝ ΚΡΙΝΟΝ

(Συνέχεια)

Ἡ Ἀμάλια γλωμῆ, τρομαγμένη ἐρρίφθη καὶ πάλιν εἰς τὸν σοφά της. "Ἦθελε νὰ μιλήσῃ, ἤθελε νὰ εἰπῇ ὄχι, ἀλλὰ τῆς ἦτο ἀδύνατον. Ὁ Στέφας διηυθύνετο πρὸς τὰ ἔξω.

Στάσου, τοῦ εἶπε, μὴ φεύγῃς. Πρέπει ἀμέσως νὰ ὀμιλήσωμεν. Πρέπει ἀμέσως...

Ὁ Στέφας ἐγύρισε μὲ τὸ βῆμα του τὸ ἀβέβαιον τοῦ τυφλοῦ. Ἐφαίνετο περισσότερο τρομαγμένος, περισσότερο συντετριμμένος ἀπὸ ἐκεῖνην. Ἡσθάνετο ὅτι κάτι ἐγίνετο, κάτι ἐτελείωνε τὴν στιγμήν αὐτήν καὶ ἦτο δευδής, ὡς τὰ μικρὰ παιδιὰ, ὅταν εὐρίσκονται εἰς συμφορὰς οἰκογενειακάς, τὰς ὁποίας αὐτὰ δὲν ἐπροκάλεσαν. Σὲ ἀκούω, τῆς εἶπε, καὶ εἶμαι πρόθυμος νὰ σὲ βοηθήσω.

— Εὐχαριστῶ. Εἶσαι καλός, πολὺ καλός.

— Θὰ φύγω, εἶπεν ὁ Στέφας, νομίζω ὅτι αὐτὴ εἶναι ἡ ἐπιθυμία σου. Ἐστὶν θὰ μείνῃς, νομίζω πῶς καὶ αὐτὸ εἶναι ἐπιθυμία σου.

— Ναι, θὰ μείνω.

Θὰ προβάλλῃς οἰκονομικὰ δικαιολογίαν θελήσης διὰ τὸ διαζύγιον, εἶπεν ὁ Στέφας ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγον. Ἀναλαμβάνω ἐγὼ κάθε εὐθύνην.

— Πῶς! θέλεις τὸ διαζύγιον; ἠρώτησεν ἡ Ἀμάλια μὲ ἐκπλήξιν.

— Ὑποθέτω ὅτι τὸ θέλεις καὶ σύ, εἶπεν ὁ Στέφας.

— Ἐγώ! Τί νὰ τὸ κάμω; Δὲν θὰ ὑπανδρευθῶ βέβαια τὸν κ. Θωμά. ὣστε πρὸς τί τὸ διαζύγιον;

Ὁ Στέφας ἠσθάνθη τὸ αἶμά του νὰ ἀνεβαίνει εἰς τὸ κεφάλι του. Ἡ γυναῖκα αὐτή, τώρα εἰς τὴν στιγμήν αὐτήν τὴν τόσον κρίσιμον τῆς ζωῆς της, καθ' ἣν αὐτὸς ἦτο ὅλος συμπάθεια καὶ καλωσύνη, δὲν ἐλογάριαζε πρὸς μόνον τὸν ἑαυτὸν της, τί τῆς ἀναγκαζοῦσε καὶ τί ὄχι... Δι' αὐτόν; "Ὡ! δὲν ἤξιζε τὸν κόπον νὰ ἀσχοληθῇ. Θυμωμένος μὲ τὴν ἐπανάστασιν ποῦ γεννᾶται μέσα εἰς τὴν ψυχὴν καὶ τῶν καλλιτέρων ἀκόμη, ὅταν εὐρίσκονται ἐμπρὸς εἰς ἐγωιστὰς καὶ ἀχαρίστους, ὁ Στέφας εἶπε μὲ πικρίαν: Τὸ χρειάζομαι ἐγὼ τὸ διαζύγιον.

Ἐγώ, ὁ ὁποῖος μένω μόνος εἰς τὸ σκότος μιᾶς ἐρημώσεως φυσικῆς καὶ ψυχικῆς. Τὸ χρειάζομαι ἐγώ, διὰ νὰ ἠμπορέσω νὰ εὕρω ἄνθρωπον, ποῦ νὰ μὲ συντροφεύῃ καὶ νὰ μὲ βοηθῇ καὶ ὁδηγῇ εἰς τὸ σκότος μου αὐτό, χωρὶς νὰ γίνεταί ἀντικείμενον κακολογιῶν καὶ συκοφαντιῶν.

"Ὡ! εἶπεν ἡ Ἀμάλια, τώρα ἐννοῶ...Θέλεις νὰ ξαναὑπανδρευθῇς. Θέλεις νὰ πάρῃς τὴν Ἄνναν... Ἐστάθη ὡς μέσα της νὰ ἐγίνετο

μία τρομερὰ πάλη μεταξύ τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, μεταξύ τοῦ ἐγωισμοῦ της ποῦ τὴν ἐτύφλωνε καὶ τῆς δικαιοσύνης, ποῦ συνεκλόνηζε τὴν ψυχὴν της. "Ἐχεις δίκην, εἶπε, γλωμῆ τώρα καὶ αὐτὴ καὶ πολὺ ταραγμένη. Τῆς ἀξίζει. Καὶ θὰ σὲ κάμῃ εὐτυχῆ, διότι σὲ ἀγαπᾷ...."Ὡ! ναί! σὲ ἀγαπᾷ, ὄχι τώρα μόνον, ἀλλὰ ἀπὸ πολὺν καιρὸν, ἀπὸ τότε ποῦ κοριτσάκι ἄρρωστο τὴν ἐθεράπευες... Καὶ τὴν ἀγαπᾷς καὶ σύ, ἀπὸ τότε. "Ὡ! ναί! Τὸ θυμοῦμαι. Δὲν μπορεῖς νὰ πῆς ὄχι. Τὴν ἡμέραν τῶν γάμων μας. "Ὡ! δὲν θὰ ξεχάσω ποτέ πῶς ἔλαμψε τὸ μάτι σου, ὅταν τῆς ἔβαλα τὸν πέπλον μου. Ἀλλὰ γιατί τότε ὑπανδρευθήκαμεν, ἀφοῦ δὲν ἠγαποῦμεθα; "Ὡ! γιατί! ἀφοῦ καὶ ἐγὼ δὲν σ' ἀγαποῦσα, εἶπεν ὕστερα ποῦ ἐσταμάτησεν ὀλίγον. "Ὅχι, δὲν σ' ἀγαποῦσα. Καὶ ἤμουν εἰλικρινῆς τότε καὶ τιμῆ καὶ πολὺ διαφοροτικῆ ἀπὸ ὅ,τι εἶμαι τώρα. Γιατί λοιπὸν ὑπανδρευθήκαμεν, γιατί ἀπεφάσισα τὸν γάμον αὐτόν; Ἡ ἀδελφή μου, ἡ μητριὰ σου, δὲν ἤθελε νὰ βγῇ ἡ περιουσία ἀπὸ τὴν οἰκογένειαν. «Νέοι εἶσθε καὶ οἱ δυνά, καὶ πλούσιοι καὶ χαριτωμένοι. Θὰ εἶσθε εὐτυχεῖς, μοῦ εἶπε τὸ πρῶτον ἐκεῖνο στὴν Κηφισιά, ὅταν ἤρχισεν νὰ ὑποπτεύεται τὴν συμπάθειάν σου πρὸς τὴν Ἄνναν, τὸ πτωχοκόριττον, τὴν δασκαλίτσα, ποῦ εἶχαμεν μαζέψει ἀπὸ τὸν δρόμο, τὴν κόρη τῆς δούλας της».

Καὶ ἀκριτὰ, ἀπερίσκεπτα, ἴσως ὀλίγον καὶ ἀπὸ τὴν ἀνόητον φιλαρέσκειαν νὰ σὲ ἀποσπάσω ἀπὸ τὴν ἄλλην, ἐπῆρα τὴν ἀπόφασίν μου. Ἄν καὶ κατὰ βάθος τὴν ἐλυπούμουν καὶ τὴν ἐσυμποθοῦσα. Ἀλλὰ σύ, γιατί ἀπεφάσισες;

Ὁ Στέφας ἐσιωποῦσε. Δὲν εἶχε πραγματικῶς τί νὰ εἰπῇ καὶ πῶς νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἀπόφασίν του. Τώρα, ἐπανελάμβανεν ἡ Ἀμάλια, ὅλα ἐτελείωσαν. Ἀλλὰ δὲν πταίω βέβαια μόνον ἐγώ. Καὶ οἱ δύο μας εἴμεθα ὑπαίτιοι, καὶ οἱ δύο μας....

Ἐφερθήκαμεν ἀκριτὰ, ἀπήντησεν ὁ Στέφας, ἀλλὰ περίπου, ὅπως θὰ ἐφόρετο κάθε ἄλλος εἰς τὴν θέσιν μας.

Καὶ τώρα; εἶπεν ἡ Ἀμάλια...

Τώρα ὑποφέρομεν τὰς συνεπείας. Δι' αὐτὸ καὶ δὲν μὲ βλέπεις ἐξαγριωμένον, ἀλλ' οὔτε ἀπειλητικόν, ὅπως γίνονται συνήθως οἱ σύζυγοι... Ἀλλὰ δὲν μπορῶ βέβαια καὶ νὰ ἀνεχθῶ τὴν κατάστασιν αὐτήν... Ὅλα αὐτὰ τὰ ἀνώμαλα πράγματα πρέπει νὰ κανονίζονται ὅσον εἶναι δυνατόν καλλίτερον. Ἄν ὁ Θωμάς ἦτο ἀνύπανδρος...

"Ὡ! εἶπεν ἡ Ἀμάλια. Θὰ ἦτο ἴσως χειρότερον δι' ἐμέ. Μαζὶ του ὡς γυναῖκα του θὰ

ἤμουν πολὺ δυστυχῆς. Τὸ βλέπω, τὸ αἰσθάνομαι. Ἐγὼ δὲν ἐγεννήθηκα διὰ νὰ ὑποτάσσωμαι, ἀλλὰ....

Διὰ νὰ ὑποτάσσης, εἶπεν ὁ Στέφας μὲ μειδίαμα γλυκύτερον. Καὶ ὁ Θωμάς εἶναι ἀκριβῶς ὅπως ἐσύ. Χειρότερος, πολὺ χειρότερος. — Φαντάζεσαι λοιπὸν εὐτυχίαν... εἶπεν ἐμπαικτικὰ, εἰρωνικὰ διὰ τὸν ἑαυτόν της. Ἀλλ' εὐτυχῶς δὲν εἶναι ἐλεύθερος καὶ ἔτσι θὰ κρατήσω καὶ ἐγὼ τὴν ἐλευθερίαν μου. Καὶ καθὼς ξέρῃς εἶναι τὸ πρᾶγμα ποῦ ἀγαπῶ περισσότερο εἰς τὸν κόσμον.

Ἡ Ἀμάλια μὲ τὸν εὐτυχῆ χαρακτήρα της εἶχεν ἀνακτήσει ὅλην τὴν ψυχραιμίαν της καὶ ὀμιλοῦσε καὶ ἐσυζητοῦσε διὰ τὴν ὑπόθεσιν της ὡς διὰ τὸ φυσικότερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου. Ὁ Στέφας ὑπέφερε δι' αὐτὸ καὶ ἐλυπεῖτο φοβερά. Θὰ ἦτο πάντοτε ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἀκριτὴ ἐλαφρά, ἐπιπολαία, ἐσυλλογιζέτο. Ὀμιλοῦσε δι' ἐλευθερίαν, αὐτὴ ποῦ ἔπρεπε νὰ εἶναι πάντοτε ὑπὸ διαρκῆ ἐπιτήρησιν καὶ κηδεμονίαν. Ἐνῶ ἔκαμεν τὰς σκέψεις αὐτάς, ἡ Ἀμάλια εἶπε. Κρίμα μόνον ποῦ θέλεις τὸ διαζύγιον! Αὐτὸ δὲν μοῦ ἔρχεται. Νὰ μένω μόνη ἐδῶ.

Ὁ Στέφας ἐσηκώθη. Ἐφοβεῖτο μήπως θυμώσῃ καὶ παραφερθῇ. Ἡ τελευταία αὐτὴ αὐθάδεια τὸν ἐτάραξε ὑπερβολικὰ. Ἡ Ἀμάλια τὸ ἐνόησεν. Λέγω ἀνοησίες, τοῦ εἶπε. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ σοῦ φαίνεται παράξενο. Ἦμουν πάντα ἀνόητη καὶ πολὺ χαλασμένη. Μπᾶ! εἶπεν ἔπειτα. Ὅταν βαρυνθῶ πολὺ, θὰ πάω εἰς τὸ Μόντε Κάρολο, θὰ παίξω ἐκεῖ τὸ τελευταῖόν μου ἀτόν.

Εἰξέφυρες, ὅτι δὲν ἔχεις πολλὰ νὰ παίξῃς πλέον, τῆς εἶπεν ὁ Στέφας ὀρθός, μὲ ἔκφορσιν οἴκτου εἰς τὸ πρόσωπον. Ἀλλὰ διὰ τὰ ζητήματα αὐτὰ θὰ ὀμιλήσω μὲ τὸν δικηγόρον σου. Καὶ ἐνῶ ἐστράφη πρὸς τὴν θύραν, ἐπρόσθεσε! Σὲ παρακαλῶ, Ἀμάλια, μὴν εἰπῆς τίποτε ἀπὸ ὅλα αὐτὰ εἰς τὴν κ. Ἄνναν. Ὅταν ἀποφασίσωμεν ἐντελῶς πῶς θὰ κανονισθῇ τὸ ζήτημα, τότε τῆς ὀμιλεῖς.

Θὰ κάμω ὅπως θέλῃς, εἶπεν ἡ Ἀμάλια. Μοῦ φαίνεται ὅτι ὅλα αὐτὰ πρέπει ἐστὶν νὰ τὰ κανονίσῃς, ὅπως νομίζεις ὅτι θὰ εἶναι καλλίτερα. Ἐγὼ δὲν ἐσυνείθισα ποτέ νὰ σκέπτομαι σοβαρὰ πράγματα.

Ὁ Στέφας ἐστὲνάξε. Καυμένη Ἀμάλια, τῆς εἶπε μὲ τόνον πατέρα πρὸς παιδί ποῦ λυπεῖται πολὺ, καὶ ποῦ συμπαθεῖ, καὶ ἐξῆλθε μὲ τὸ ἀβέβαιον βῆμα τοῦ τυφλοῦ.

Ἡ Ἀμάλια δὲν τοῦ εἶπε πλέον τίποτε διὰ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ νὰ φύγῃ. Ἔμεινε μόνη, ἀλλὰ πολὺ διαφοροτικῆ ἀπὸ πρὶν καὶ ἀπὸ κάθε

Θ. ΠΑΛΛΗ

Εἰς τὴν ἐκκλησίαν

ἄλλην φοράν ποῦ ἔμεινε συντροφευμένη ἀπὸ τὰς σκέψεις της. Περίεργον, πῶς ἠσθάνετο μέσα της ὅτι εἶχεν ἀλλάξει ἀπὸ τὴν μίαν στιγμήν εἰς τὴν ἄλλην. Μία ἀνησυχία καὶ ἕνας φόβος διὰ τὸ μέλλον τὸ ἀβέβαιον τὴν ἐκυρίευσε. Πρῶτην φοράν εἰς τὴν ζωὴν της ἠσθάνετο ὅτι ἦτο μόνη καὶ ἐντελῶς κυρία νὰ κάμῃ ὅ,τι ἤθελε καὶ ὅπως ἤθελε. Ἡ ἐπιρροή τὴν ὁποίαν εἶχε λάβῃ ὁ Θωμάς εἰς τὴν ζωὴν της τὴν ἐτρόμαξε.

Ἡσθάνετο ὅτι ὑπῆρχε γύρω της κάποιος κίνδυνος ἀπὸ τὸν ὁποῖον θὰ ἦτο δύσκολον νὰ προφυλαχθῇ. Ἡ καλωσύνη τοῦ Στέφα τὴν εἶχε κάμει ἄνω κάτω. Γιατί νὰ μὴ θυμώσῃ, νὰ μὴ τὴν φοβερίσῃ, νὰ μὴν κάμῃ ἱστορίες καὶ σηκηνές! Τότε θὰ ἠσθάνετο ὀλιγώτερον τί ἔχανε. Ἀλλὰ τώρα;

Μέσα εἰς τὴν ψυχὴν της ἐγίνετο σωστὴ ἐπανάστασις. Ὁ Θωμάς δὲν εἶχε πλέον τὴν πρώτην θέσιν, τώρα ποῦ ἦτο ἐλεύθερος νὰ τὸν ἀγαπᾷ, χωρὶς κινδύνους καὶ προσφιλῆς. Διὰ μιᾶς εἶδεν ἐμπρὸς της τὴν Ἄνναν εὐτυχισμένην σύζυγον τοῦ Στέφα, γεμάτην αὐταπάρνησιν καὶ ἀγάπην καὶ λατρείαν καὶ εἰλικρινείαν.

Τὴ ὥρα ἡ ποῦ θὰ ζοῦσαν οἱ δύο αὐτοὶ ἄνθρωποι μέσα εἰς τὴν ἁρμονίαν τῶν ιδεῶν καὶ τῶν αἰσθημάτων των. Δὲν θὰ τοὺς ἔνωσε μόνον ἡ ἀγάπη, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐπιστήμη, ἀλλὰ καὶ τὰ κοινὰ ὄνειρα καὶ οἱ κοινοὶ πόθοι διὰ τὴν ἐπιστήμην καὶ διὰ τὸ καλὸν τῆς ἀνθρωπότητος.

Πόσο ὥρα ἡ ἀλήθεια εἴξευρε νὰ ἀγαπᾷ ἢ Ἄνια, καὶ πόσο ὑψηλὰ εἶχε φθάσει μετὰ τὴν ἀγάπην τῆς αὐτῆς. Χωρὶς νὰ μνησιμακλήσῃ διὰ τὴν ἐγκατάλειψιν, εἶα πρᾶγμα ἐζήτησε: νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν Στέφανον εἰς τὸν δρόμον τῆς ἐπιστήμης καὶ νὰ ἀδελφώσῃ τὸ πνεῦμα τῆς μετὰ τὸ ἰδικῷ του.

Πτώχῃ, ὀρφανῇ, ἔρημῃ καὶ μετὰ ὑγείαν κακῆν, ὅπως ἦτο ἡ ἰδικὴ τῆς, ὅμως ἐπάλασεν, ἠγωνίσθη, ἐνίκησε. Καὶ ὅταν ἐκεῖνος ἀνάπνευσε καὶ δυστυχῆς εἶχε καταδικασθῆ εἰς τὸ σκότος, ἐκεῖνη ἔγινε τὸ φῶς καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ μελέτη, καὶ ὁ θρίαμβος.

Αὐτὸ ἦτο ἀγάπη, αὐτὸ ἦτο ἀληθινὸς ἔρωσ. Μία πραγματικὴ καὶ διαρκὴς καὶ αἰώνια αὐτοθυσίαν. Μήπως γὰρ ἀκόμη δὲν εἶχεν ἀναλάβει αὐτὴ τὴν ἰδικὴν τῆς ἐντροπὴν, διὰ νὰ τοῦ ἀποφύγῃ τὴν λύπην νὰ θεωρεῖται ὁ προδομένος σύζυγος. Μήπως δὲν ἄφινε καὶ αὐτὴν καὶ τὸν κόσμον νὰ τὴν συκοφαντῇ διὰ νὰ σώζῃ τὰ προσχήματα καὶ τὴν ἰδικὴν του τιμὴν!

Ἢ ὅλα αὐτὰ τὰ ἔβλεπε ἡ Ἀμάλια τὴν στιγμὴν αὐτὴν καθαρὰ, καὶ ἠσθάνετο ὅτι αὐτὸ ἦτο ὥρα ἡ, λογικὴ, εὐγενὴς καὶ τιμητικὴ ἀγάπη. Καὶ ὅταν ἐσύγκρινε μετὰ τὴν ἰδικὴν τῆς τρέλλαν, ποῦ ἐβάσιζετο εἰς τὴν ἀπάτην καὶ τὴν προδοσίαν καὶ τὴν ἐντροπὴν ἠσθάνετο πόσον εἶχε ζεπέσει, πόσον εἶχεν ἐξευτελισθῆ.

Ὁ Θωμᾶς τὴν στιγμὴν αὐτὴν δὲν ἦτο πλέον ὁ ἄνδρας ὁ μοναδικὸς ὡς τὸν εἶχε φαντασθῆ καὶ μεγαλοποιήσει.

Ἦτο ἐκεῖνος ποῦ τὴν εἶχε παρασύρει εἰς τὸν κατήφορον αὐτόν, ποῦ εἶχεν ἀποπλανήσει τὸ πνεῦμα τῆς, ποῦ εἶχε μεθύσει καὶ τυφλώσει τὴν ψυχὴν τῆς. Κάτι τι μέσα τῆς ἐθραύετο, κάποιον φῶς ἔσβυσε, κάποιον, χαρὰ καὶ κάποιον ὄνειρον ἐγάνετο.

Καὶ γὰρ πρώτην φορὰν ἡ Ἀμάλια αἰσθάνθηκε ἕνα πόνον φρικτόν, μίαν λύπην μεγάλην, τὴν λύπην ἐκείνων, ποῦ ναυαγοῦν εἰς τὴν ζωὴν, ὅχι παλαιόντες μετὰ τρικυμίας καὶ καταιγίδας, ἀλλὰ μέσα εἰς ἥρεμον καὶ καλὸν λιμῆνα.

K. PAPPEN

ΓΑΜΟΙ ΤΩΝ ΙΝΔΩΝ

Οἱ Ἰνδοὶ ἐκλεκτικοὶ καὶ ἀριστοκράται εἶναι ἀπὸ τοὺς λαοὺς, οἱ ὅποιοι διαίρουσιν τὴν κοινωνίαν των εἰς τάξεις καὶ διὰ νόμων αὐστηρῶν θρησκευτικῶν ἀπαγορεύουσιν τὴν διὰ μικτῶν γάμων προσέγγισιν τῶν τάξεων αὐτῶν.

Ἡ πρώτη τάξις εἶναι ἡ τῶν ἱερέων καὶ δι' αὐτὸ κατὰ τὴν Βραχμανικὴν περίοδον τῆς ἱστορίας των ἀρχίζει ἀκριβῶς ἡ κατάπτωσις των. Ἡ ἱερατικὴ διοίκησις καὶ ἀρχηγία ὑπῆρξε πάντοτε καταστρεπτικὴ διὰ τοὺς λαοὺς. Οἱ Αἰγύπτιοι, οἱ Κινέζοι, οἱ Ἰνδοὶ, οἱ Ἑβραῖοι καὶ οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνας ὑπῆρξαν κατὰ τὸ μᾶλλον ὑποτελεῖς εἰς τὸν κληρον. Συνέπεια τῆς ὑποτελείας αὐτῆς ὑπῆρξε μεταξὺ ἄλλων καὶ ἡ ἐξάντλησις καὶ ἡ κατάπτωσις τῶν λαῶν αὐτῶν.

Ὁ κληρὸς διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν θρησκευτικὴν αὐτὴν ἐπικράτησιν, κατήργησε κάθε νόμον ἐλευθερίας καὶ ἀνθρωπισμοῦ διὰ τὴν γυναῖκα, διὰ τῆς ἀμαθείας δὲ καὶ τῆς δυσδικαιμονίας τῆς γυναικὸς ἔκαμεν ὑποχείριον τὴν ἀνθρωπότητα ὅλοκληρον.

Διὰ τῶν γάμων μεταξὺ ἀνδρῶν καὶ γυναικὸς ἀποκλειστικῶς τῶν αὐτῶν τάξεων, οἱ Βραχμᾶνες ἐξησφάλισαν τὴν κοινωνικὴν καὶ ἠθικὴν ὑπεροχὴν καθὼς καὶ τὰ ὑλικά μέσα τῆς ἐπικρατήσεως. Οἱ γάμοι τῆς τάξεως των θεῖοι καὶ ἅγιοι, ὡς τοὺς ὀνομάζουσιν, ἀποφασίζονται ἀπὸ τοὺς γονεῖς ἢ καὶ ἀπὸ τὸν ἄνδρα μόνον, ὁ ὅποιος μνηστεύεται εἴκοσι πέντε ἐτῶν μετὰ τὴν γέννησιν καὶ ὑπανδρεύεται τρία ἢ τέσσαρα ἔτη βραδύτερον.

Διὰ νὰ ἀναγκάσουν δὲ τοὺς υἱοὺς νὰ μὴ συνάπτουν γάμους μετὰ ἄλλας γυναῖκας ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἰδικὴν των τάξιν, ἐπεινόνησαν νὰ ἀποδώσουν μόνον εἰς τοὺς ἀπὸ μητέρα καὶ πατέρα τῆς τάξεως τῶν Βραχμᾶνων υἱοὺς τὴν δύναμιν νὰ ἐξαγοράζουσιν, ὡς ἐκ τῆς θείας καταγωγῆς των, τὰς ἀμαρτίας δέκα προγόνων των, δέκα ἀπογόνων των καὶ τὰς ἰδικὰς των. Ἐνῶ ὅσοι ἔκαμαν γάμους μετὰ γυναικῶν κατωτέρων τάξεων ἀποκτοῦν υἱοὺς σκληροῦς, ψεύστας, ἀθρήσκους, διεφθαρμένους. Οἱ ἱερεῖς φυσικὰ ἐφοβοῦντο τοὺς μικτοὺς γάμους διὰ τὸν κίνδυνον τῆς ἀποσκιστήσεως τῶν υἱῶν των ἀπὸ τῆς τάξεως των ὡς ἐκ τῆς ἐπιρροῆς τῆς γυναικὸς καὶ τῆς ἐκ τούτου δυναμένης νὰ προκύψῃ πολιτικῆς ἀδυναμίας των. Ἄλλως τε αἱ γυναῖκες τῶν κατωτέρων τάξεων, ἀνατρεφόμεναι μετὰ σχετικὰς ἐλευθερίας δὲν ὑπέκυπταν εἰς τὰς θρησκευτικὰς δυσδικαιμονίας τῶν θυγατέρων τῶν Βραχμᾶνων, αἱ ὅποισι ἀνετρέφοντο εἰς τὸν φόβον τοῦ θεοῦ καὶ τοῦ ἀνδρός· τοῦτο θὰ μετέδι-

δὲν εἰς τοὺς υἱοὺς των ιδεὰς νεωτεριστικὰς ἐπικινδύνους διὰ τὴν θρησκευτικὴν ἐπικράτησιν.

Διὰ νόμου ἐπίσης ἀπαγορεύετο ὁ γάμος μετὰ κόρη, τῆς ὁποίας ἡ οἰκογένεια δὲν εἶχεν υἱοὺς, ἢ δὲν ἐμελετοῦσε τὴν Ἁγίαν Γραφήν, ἢ ἐπᾶσχεν ἀπὸ μεταδοτικῶν νόσημα.

Ἡ ἔλλειψις υἱῶν διὰ τὸν Ἰνδὸν ἦτο μεγάλη δυστυχία, διότι ἡ οἰκογένεια ἐσυνεχίζετο μετὰ τοὺς υἱοὺς μόνον καὶ ὁ υἱὸς ἀπέδιδεν εἰς τὸν νεκρὸν πατέρα τὰς θρησκευτικὰς θυσίας. Καὶ δι' αὐτὸ ὁ πατέρας ὑπεχρέωνε μίαν ἢ καὶ δύο ἀπὸ τὰς θυγατέρας του νὰ ἀποκτήσουν χάριν τοῦ πατρὸς των υἱόν, χωρὶς ὅμως νὰ ὑπανδρευθῶν, ὁ ὅποιος ἐθεωρεῖτο ἰδικὸς του καὶ ἐλάμβανε τὸ ὄνομα του. Αἱ θυγατέρες αὐταὶ ἠγαπῶντο ἰδιαιτέρως ἀπὸ τοὺς γονεῖς καὶ ἦσαν σεβασταὶ ἀπὸ τὴν κοινωνίαν διὰ τὴν θυσίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπεβάλλοντο χάριν τοῦ πατρὸς. Τοῦτο παρεῖχεν εἰς αὐτὰς τὸ δικαίωμα νὰ συνάψουν ἀργότερα γάμον τῆς ἰδίας ἐκλογῆς, χωρὶς οἱ γονεῖς των νὰ δύνανται νὰ ἐπέμβουν εἰς τὴν ἀποκατάστασίν των. Ὁ γαμβρὸς τότε προσέφερε τὰ δῶρα του κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὴν κόρη καὶ αὐτὴν πρὸς τὸν πατέρα, ὅπως ἐγένετο διὰ τὰς ἀνηλικίους, αἱ ὅποισι ἠγοράζοντο συχνὰ ἀπὸ τὸν πατέρα, ὅχι ἀπὸ τὸν καταλληλοτέρον διὰ τὴν εὐτυχιαν τῆς κόρης ἄνδρα, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν δίδοντα περισσότερα εἰς τὴν ἀγοραπωλησίαν αὐτῆν. Ἐννοεῖται ὅτι οἱ δι' ἀγορᾶς γάμοι δὲν ἐγένοντο ποτὲ εἰς τὰς τάξεις τῶν Βραχμᾶνων, οἱ ὅποιοι ὅχι μόνον δὲν ἐλάμβανον δῶρα, ἀλλὰ καὶ ἔδιδαν ὥραϊα καὶ πλούσια εἰς τὰς θυγατέρας των.

Κατὰ τὰς συνηθείας τῶν Ἰνδῶν ἐθεωρεῖτο ἀκατάλληλος διὰ γάμον κόρη μετὰ κόκκινα μαλλιά, φιλάσθετος, πολὺ σπανὴ ἢ πολὺ τριχωτὴ, φλύαρος, ἢ ἂν ἔφερεν ὄνομα ἀστερισμοῦ, δένδρου, ποταμοῦ, βαρβάρου λαοῦ, βουνοῦ, πουλιοῦ, φειδιοῦ, δούλου ἢ τὸ ὅποιον νὰ ἐνθυμίζῃ κατὰ τρομερόν.

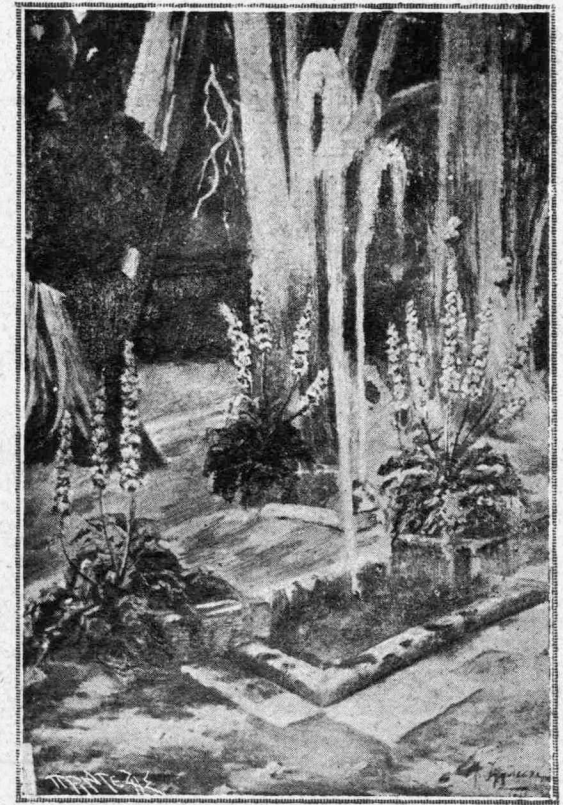
Ἡ κόρη ἔπρεπε νὰ εἶναι καλοκαμωμένη, μετὰ εὐχάριστον ὄνομα, νὰ ἔχῃ τὸ περιπάτημα κύκνου ἢ νέου ἑλέφαντος, μετὰ λεπτὰ μαλλιά, μικρὰ δόντια καὶ πολλὴν γλυκύτητα.

(Ἀπὸ τὴν ἱστορίαν τῆς Γυναικὸς τῆς κ. Κ. Παρρέν).

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Τὴν 1ην Φεβρουαρίου ἡ ἑκτακτος αὐτῆς Σύνοδος τῆς Βουλῆς ἔκαμε τὴν ἐναρξίν τῆς ὑπὸ τὴν προσωρινὴν προεδρίαν τοῦ κ. Καστριώτου μέχρι τῆς ἐκλογῆς τοῦ τακτικοῦ προέδρου κ. Τσαμαδοῦ, φίλου τοῦ κ. Γ. Θεοτόκη.

Τὸ νομοθετικὸν ἔργον τῆς Βουλῆς ἐξηκολούθησεν ἐν

Δοκ. Α. ΠΓΓΛΕΣΗ

ΟΙ ΚΟΡΜΟΙ

τάξει καὶ ἡρεμίᾳ ἐδημοσιεύθη δὲ καὶ τὸ νομοσχέδιον τῆς μελέτης περὶ τῶν ἀναθεωρητέων διατάξεων τοῦ Συντάγματος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐεργάσθησαν οἱ ἀρχηγοὶ τῶν δύο κομμάτων κ. κ. Θεοτόκης καὶ Ράλλης μετὰ τῶν φίλων των. Ἡ ὑπόβολή εἰς τὴν Βουλὴν τῆς ἐν λόγω μελέτης ἐγένετο σήμερον, δι' εἰσηγήσεως τοῦ πρωθυπουργοῦ κ. Στ. Δραγοῦμη. Ὁ κ. Κ. Μαυρομιχάλης ἐκηρύχθη ἐναντίον τῆς Ἀναθεωρητικῆς Συνελεύσεως, ἀπήντησαν δὲ εἰς αὐτὸν οἱ ἀρχηγοὶ τῶν δύο κομμάτων κ. κ. Θεοτόκης καὶ Ράλλης, ὑποστηρίζοντες μετὰ ἐπιχειρήματα ἀκαταμάχητα τὴν ἀνάγκην τῆς ὑπαγορεύει τὸ μέτρον τοῦτο, τὸ μόνον παρέχον τὴν ἐλπίδα τῆς ἐπαναφορᾶς τοῦ πολιτεύματος εἰς τὴν κανονικὴν αὐτοῦ τροχίαν διὰ τῆς ὀριστικῆς διαλύσεως τοῦ Στρατιωτικοῦ συνδέσμου.

Ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἡ Ἑλληνικὴ Βουλὴ δὲν ἐπαρουσίασε τὸ ἐνδιαφέρον τῆς ἐξαιρετικῆς αὐτῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ὅλοι περίπου οἱ βουλευταὶ, ἐξαιρουμένου τοῦ κ. Μαυρομιχάλη καὶ εὐαρίθμων φίλων του, εὐρέθησαν σύμφωνα καὶ παρεδέχθησαν τὴν ἀνάγκην μεταρρυθμίσεως ἄρθρων τινῶν τοῦ Συντάγματος διὰ τὴν καλιτέραν καὶ ὁμαλωτέραν διοίκησιν τῆς χώρας. Οἱ πολιτικοὶ λόγοι, οὓς ἐξεφώνησαν ὁ Πρωθυπουργὸς κ. Στ. Δραγοῦμη, ὁ ἀρχηγὸς τῆς μεζόνος μερίδος κ. Γ. Θεοτόκης καὶ ὁ τῆς ἐλάσσονος κ. Δ. Ράλλης ὑπῆρξαν ἀπὸ τοὺς πλέον δυνατοὺς καὶ πατριωτικοὺς, ἐξ ὧν ἠκούσθησαν μέχρι σήμερον εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Βουλὴν. Αἱ ἐλπίδες ὅλων ἀνεπετρώθησαν μετὰ τὴν θαν-

Ἐπειτα τοποθετεῖτε ἐπάνω καὶ ἀπλώνετε τὸ ἄλλο μισὸν κατὰψι καὶ τὰ περιχύνετε μὲ τὸ ὑπόλοιπον βούτυρο. Τὸ στέλλετε εἰς μέτριον φούρνον. Ἡ Τούρκισες βάζουν τὸ ταψί ἐπάνω στὸ μαγκάλι, τὸ σκεπάζουν ἔπειτα μὲ τὸ τρυπητὸν σκέπασμα τοῦ μαγκαλιῶ καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸ ξεσκεπάζουν καὶ τὸ ποτίζουν μὲ βούτυρο, ποῦ μαζεῦσιν μὲ κουταλάκι ἀπὸ τὰ πλάγια τοῦ ταψιοῦ. Ὅταν εἶναι ἕτοιμον ἔχουν βράσει διὰ 1)2 ὁκ. κατὰψι 1 ὁκ. ζάχαρι. εἰς τὸ ὅποιον προσθέτουν ἀρκετὰ κανέλλα κοπανισμένη καὶ ὀλίγα γαζούραλα, ἐὰν θέλουν καὶ ὀλίγο κερασὸ ἢ ὅτι ἄλλο λικέρ ἢ καὶ λίγο σιρόπι ἀπὸ γλυκὸ βύσσινον, ἢ βερύκοκον, ἢ πορτοκάλι ἢ λεμόνι. Μὲ τὸ σιρόπι αὐτὸ ζεματιστὸ περιχύνετε τὸ κατὰψι μέσα εἰς τὸ ταψί. Ἐὰν σὰς φανῇ ἀγλυκὸ προσθέτετε καὶ ἄλλο. Τότε τὸ χωρίζετε καὶ τὸ σερβίρετε. Ἄν τὸ προτιμᾶτε μὲ καρύδι καὶ ἀμύγδαλα, τότε τὰ καθυρτίζετε ὀλίγον, τὰ κοπανίζετε καὶ τὰ στρώνετε εἰς τὸ μεταξὺ ἀντὶ τῆς κρέμας.

Χαλῶς ἄσπρος. Ἕνα ποτήρι ριζάλευρο, ἕνα ποτήρι βούτυρο, φρέσκο κατὰ προτίμησιν δύο ποτήρια ψιλὴ ζάχαρι καὶ ἕνα ποτήρι γλυκὸ νερό. Ὅλα μαζῆ τὰ βάζετε εἰς τὴ φωτιά καὶ τὰ ἀνακατεύετε διαρκῶς. Ἐφ' ὅσον βράζει τὸ βούτυρον ἐπιπλέει καὶ τὸ ἀφαιρεῖτε μὲ τὸ κουτάλι. Ἔως ὅτου νὰ ψηθῇ τὸ βούτυρο ἀφαιρεῖτε σχεδὸν ὅλον. Τὸ σερβίρετε εἴτε εἰς φόρμα, εἴτε εἰς κουταλιές, εἴτε εἰς κομμάτια.

ΒΟΥΤΥΡΟΝ ΤΕΛΕΙΟΠΟΙΗΜΕΝΟΝ ΤΗΣ ΚΟΡΙΝΘΟΥ

Κατασκευάζεται κατὰ τὸ σύστημα τῆς Δανίας.

Ἐδοκιμάσθη παρὰ τῶν Κυριῶν τῆς Ἐπαγγελματικῆς σχολῆς καὶ συνιστᾶται ὡς κατάλληλον δι' ὅλα τὰ λεπτὰ φαγητά, διὰ τῶν καὶ διὰ ὅλα τὰ γλυκίσματα.

Ἡ τιμὴ του εἶναι ἀπιστεύτως συμφέρουσα ἢ αὐτῆ μετὰ τοῦ κοινοῦ βουτύρου.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ μεγάλα ἐδωδιμοπωλεῖα.

Διὰ ἰδιαιτέρας συμφωνίας χονδρικῆς πωλήσεως πληροφορίας εἰς τὴν Ἐπαγγελματικὴν σχολὴν, ἀπὸ τὸν δι-

δάσκαλον τῆς μαγειρικῆς κ. *Εὐαγγ. Μαλλῆν*, κατασκευαστὴν τοῦ Κορινθιακοῦ φρέσκου βουτύρου.

ΔΡ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ Ι. ΒΑΘΗ

Ἡ μόνη ἐν Ἑλλάδι Διπλωματοῦχος Ὀδοντοιατρός τοῦ ἐν Pennsylvania Πανεπιστημίου τῆς Φιλαδελφίας, ἐπὶ διετίαν βοηθὸς τοῦ διασῆμου καθηγητοῦ τῆς χειρουργικῆς Dr W. Roe δέχεται τοὺς πάσχοντες ἐν τῇ Κλινικῇ τῆς, Πανεπιστημίου 81 ἀπὸ τῆς 10—12 π. μ. καὶ ἀπὸ τῆς 3—6 μ. μ. Θεραπεύεται κατὰ τὰ τελευταῖα ἀμερικανικὰ συστήματα. Τεχνητοὶ ὀδόντες ἀπαράμιλλοι. Θεραπεύεται τελείως πᾶσα ἀσυμμετρία τοῦ στόματος, ἀνεξαρτήτως ἡλικίας.

Ἕνα νέον καταστηματακί εἰς τὴν ὁδὸν σταδίου ἐλκίζει ἰδιαιτέρως τὴν προσοχὴν τῶν διαβιτῶν.

Εἶνε τὸ κομψὸν κομμωτήριον τῆς δος Ἀφροδίτης Πέργαρη ἢ ὅποια ἐσπούδασε τὴν λεπτὴν αὐτὴν τέχνην τῆς γυναικείας κομμώσεως ἐπὶ πειρὰν ἑτῶν εἰς τὰ πλέον σημισμένα παρισινὰ κομμωτήρια.

Ἡ δις Πέργαρη ἀπεκόμισε ἀπ' ἐκεῖ ὅλην τὴν παρισινὴν χάριν ὅλο τὸ παρισινικὸ *gout* καὶ εἰμπορεῖ νὰ εὐχαριστήσῃ καὶ τὴν πλέον δύσκολον κυρίαν. Ὅλα τὰ κτενίσματα ἐπιτυγχάνει τελείως καὶ ἰδιαιτέρως τὴν τόσο ἐφέτος τοῦ συρμοῦ *coiffure Grecque*.

Νομίζω ὅτι καμμία κυρία δὲν πρέπει νὰ λείψῃ νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ κατάστημα τῆς πρώτης Ἑλληνίδος κομμωτρίας, αὐτὴν μάλιστα τὴν ἐποχὴν τῶν ἑορτῶν καὶ τῶν κοσμικῶν συναθροίσεων.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἔδρα ἐν Ἀθήναις, Ἰγποκαταστήματα ἐν Πειραιεῖ, Ἄργει καὶ Πύργῳ.

Πρακτορεῖα ἐν Πάτραις καὶ Ναυπλίῳ.

ΤΜΗΜΑ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΟΝ

Συνάλλαγμα.—Πιστωτικαὶ ἐπιστολαί.—Εἰσπράξεις.—Δάνεια ἐπὶ ἐνεχύρῳ χρεωγράφων.— Ἀγοραπωλησίαι χρεωγράφων.—Προεξοφλήσεις.—Φύλαξις χρεωγράφων καὶ τιμαλφῶν.

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ ΜΕΧΡΙ 5,000 ΔΡ.

4 0/0 εἰς α'. ζήτησιν. — 5 0/0 ἐν ἔτος.

Τόκοι καταθέσεων :

Διὰ καταθέσεις ἀποδοτέας εἰς πρώτην ζήτησιν	3 1/2 0/0	ἐτησίως
» » » μετὰ τρεῖς μῆνας	4 0/0	»
» » » μετὰ ἕξ μῆνας	4 1/4 0/0	»
» » » μετὰ ἕν ἔτος	4 1/2 0/0	»
» » » μετὰ δύο ἔτη	5 0/0	»
» » » μετὰ τρία ἔτη καὶ ἄνω	5 1/2 0/0	»
» » εἰς χρυσὸν 1/2 0/0 ὀλιγώτερον.		

ΤΜΗΜΑ ΕΜΠΟΡΙΟΥ

1) Εἰσαγωγὴ καὶ ἐξαγωγὴ ἐμπορευμάτων ἐπὶ προμηθειῶν.—2) Γενικὸν Πρακτορεῖον Γαλλικῆς Ἀσφαλιστικῆς Ἐταιρίας ΦΟΙΝΙΕ Πυρὸς καὶ Ζωῆς.

ΤΜΗΜΑ ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΝ

1) Εἰσπράξεις ἐνοικίων.—2) Διαχειρίσεις περιουσιῶν.—3) Ἐκτελέσεις διαθηκῶν.—4) Γνωμοδοτήσεις καὶ συντάξεις συμβολαίων.